

אודיע אמונתך בפי

מבחר אמירות, קריאות ותפילות
על פי רבי נחמן מברסלב
לשימוש יום יום

לא בשמיים היא, ולא מעבר לים היא
קחו עמכם דברים, דיבורים
ושובו אל השם
שנאמר, בפיק ובלבבך לעשותו
ותושעו, ותתקשרו לה'

זהו דבר השווה לכל נפש, לכל יהודי
בכל דרגה, בכל מקום
גשמי או רוחני

כי הדיבור הוא כמו אם
שהולכת עם בנה לכל מקום
אפילו למקומות המטונפים
מבלי להתנתק ממקורו הקדוש
בשורשו העליון

ועל ידי זה
על ידי דיבורים קדושים
דיבורי אמת ואמונה
בעיקר דיבורי תפילה
שמכוונים להשם בכיסופים וגעגועים
אפשר מכל חושך לראות את הפתחים
ולצאת

כי חיים הם למוצאיהם -
למוציאיהם בפה, בקול
וכבר אמרו חז"ל
שאין כוחנו אלא בפה

אז זהו השער לה' -
דיבורי אמונה, תורה ותפילה
צדיקים יבואו בו

דברי המלקט:

האמירות, קריאות ותפילות המלוקטות בספר זה, טוב לאומרן כמה שיותר, והמשובח - בכל יום, בהתמדה עיקשית, עד לישועת השם. מכל מקום ראוי להזכיר כאן מנהג-ישראל-קודש, והוא: מעלת הסגולה של תפילת-40-יום, שבוודאי נענית, (הנלמד ממשה רבינו שהתחנן לפני השם ארבעים יום להעביר את רעת חטא-העגל, עד שנענה) .

אך מעל הכל הוא הכלל של אופן כוונת התפילה, דהיינו להאמין שהשם בוודאי שומע כל תפילה, ועונה לכל קוראיו, גם אם לא תמיד ניכר, וצדיק וישר השם, ותפילה וודאי מועילה (ובעיקר תפילה!), וכו'... כמו שמלמד אותנו רבנו הקדוש בכמה מקומות, בין היתר:

אסור להאדם להתעקש בתפילתו שהשם יתברך יעשה לו דווקא בקשתו, כי זה כמו לוקח דבר בחזקה בגזילה, רק צריך להתפלל ברחמים ובתחנונים - אם יתן השם יתברך, יתן, ואם לאו - לאו. (קיצור ליקוטי מוהר"ן, קצו)

מי שרואה באיזה ספר שמצווה (/תפילה) זו מסוגלת לזכות לעניין זה, ועל ידי זה התעורר לקיים מצווה זאת ואחר שקיים מצווה זאת אף על פי כן לא זכה לזה העניין, אין לו ליפול בדעתו כלל, כי מי יודע דרכי השם, אולי השם יתברך העלה מצווה שלו לצורך תיקון גבוה יותר, כי מאד עמקו מחשבותיו ואסור להרהר אחר השם יתברך ואחר דברי רבותינו ז"ל כלל, כי כל דבריהם אמת וצדק, רק שיש כמה דברים שאין אנו מבינים אותם, כי נמשכין ממבוכות שאי אפשר להבינם, שמשם עיקר כח הבחירה. (ליקוטי הלכות, בשר שנתעלם מן העין, ד, נ)

ועיין עוד בספרי רבי נחמן בנושא עבודת התפילה, כי מאוד עמוק לימוד זה.

השם יזכנו ללמוד על מנת לקיים, וישמע תפילתנו, ויושיענו מכל צרותינו, ויקרבנו אליו, אמן.

אמונה תולה בפה של אדם.

(ספר המידות, אמונה)

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי
אבותינו, שנזכה להוציא הדיבור
דקדושה מהגלות, ולעשות ולהכין
ולתקן פה קדוש לקבל הדיבורים
בתוכו, באופן שנזכה להתפלל
ולהתחנן לפניך תמיד בפה מלא
ובדיבורים קדושים ושלמים, בקדושה
ובטהרה גדולה, ויעלו אמרינו לרצון
לפני כסא כבודך ותמלא כל
משאלותינו לטובה ברחמים, אמן.

(ליקוטי תפילות, מה)

תוכן ענינים

אמירות:

- 53, 21, 9 נְיָחַ נְיָחַמָּה נְיָחַמָּה מְאוּמָן
11 אֲנִי מֵאֲמִין

קריאות:

- 12 שירת הים (למציאת הזיווג)
14 ובראשי חודשיכם (להריון, לרפואת הילדים)
16 תהילים, מזמורים לט, עז (להמתקת הדינים)
18 שמות הצדיקים מקוצר
(לניסים מעל הטבע, לקדושת ארץ ישראל)
23 מעשה בראשית (נגד צער גידול בנים)
26 פיטום הקטורת (לטהרה, לשמחה)
28 קריאת שמע
(לשמירה מאויבים, להתאחד עם ה', נגד פחד)
31 תהילים, מזמור ק (להולדה בנקל)

תפילות:

32	תפילה לפרנסה
34	תפילה לרפואה
36	תפילה להנצל מאויבים ומכל היזק
38	תפילה להתבודדות
40	תפילה להתקשר לצדיק הדור האמת
42	תפילה לשמחה
44	תפילה לתיקון הברית
46	תפילה לזכות לאמונה
48	תפילה לבנין בית המקדש (מעין תיקון חצות)

ליקוטי ברסלב (לקט מתוך ספרי ברסלב) :

55	תורות ותפילות, שיחות, סיפורי מעשיות
80	לקט קריאות לישועה
81	סיפור אמיתי
101	ברכת המזון
105	תיקון הכללי

מעלת וסגולת אמירת השם הקדוש המיוחד -

נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאֹמֵן

רבינו הקדוש גילה בהפתק "נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאֹמֵן",
זה דבר פלא כזה... יותר מכל הפלאות!
"נְיָ נְחֵם" יכולים כל העולם לשיר ולומר ולהגיד:
"נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאֹמֵן".

זה דבר קל להגיד, כי כשאומרים "נְיָ נְחֵם", אז מחזיקים
בהשורש של כל הבריאה ושל כל התורה ושל כל
הצדיקים ונכנסים בעולם אחר, רק שמזכירים שם
רבינו רבי נחמן, כמו שחתום בחתימה בפתק הזה -
"נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאֹמֵן".

"נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאֹמֵן" - לשיר כל היום תמיד,
זה מפתח לכל הרפואות, לכל הישועות!

”נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן” - בזה תלוי כל התורה וכל האמונה וכל האמת וכל האור.

תשירו, תשירו! רק אמונה! ”נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן”- הוא כולל כל התורה וכל הרפואות וכל הישועות.

רק להזכיר את שמו של רבינו ז”ל,
”נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן”, זה המתקה, וזהו מרפא ומחזק ומחדש כל העולם, זה רק בדיבור אחד!

(סבא ישראל, שיחות מוקלטות)

בבוקר כשקמים, לזכור לומר:

נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן

שירת הים

מי שקשה לו למצוא זיווגו, יאמר בכוונה
שירת הים.
(ספר המידות, חיתון)

על ידי שירת הים, שהוא קול שירה וניגון דקדושה,
על ידי זה יתגלה מלכותו לעולם ועד.
(ליקוטי הלכות, אפוטרופוס, ג, י)

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי (אדני)
ויאמרו לאמר אשירה ליי (אדני) כי גאה גאה סוס
ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי
ואנוהו אלהי אבי וארממנהו: יי (אדני) איש מלחמה
יי (אדני) שמו: מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר
שלשיו טבעו בים סוף: תהמת יכסימו ירדו במצולת
כמו אבן: ימינך יי (אדני) נאדרי בכח ימינך יי (אדני)
תרעץ אויב: וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך
יאכלמו כקש: וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו גד
נזלים קפאו תהמת בלב ים: אמר אויב ארדה אשיג
אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי:
נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים:
מי כמכה באלים יי (אדני) מי כמכה נאדר בקדש
נורא תהלת עשה פלא: נטית ימינך תבלעמו ארץ:
נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך:
שמעו עמים ירגזון חיל אחז ישבי פלשת: אז נבהלו
אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל ישבי
כנען: תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן
עד יעבר עמך יי (אדני) עד יעבר עם זו קניית: תבאמו
ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יי (אדני)
מקדש אדני כוננו ידיך: יי (אדני) ימלך לעלם ועד:

ובראשי חדשיכם

סגולה לזרע של קיימא, שיאמרו שניהם איש ואישתו
קודם הזיווג פרשת ובראשי חדשיכם,
וכן כשהתינוק חולה, חס ושלום, יאמרו אז גם כן
האיש והאישה פרשת ובראשי חדשיכם.
(ליקוטי מוהר"ן, קנא)

וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַיְי (אֲדָנִי) פָּרִים בְּנֵי בָקָר
 שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם :
 וְשִׁלְשָׁה עֶשְׂרֹנִים סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַפָּר הָאֶחָד
 וְשְׁנַיִם עֶשְׂרֹנִים סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְאַיִל הָאֶחָד :
 וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרוֹן סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד
 עֹלָה רֵיחַ נִיחַח אֲשֶׁה לַיְי (אֲדָנִי) : וְנִסְכֵיהֶם חֲצִי הֵהִין
 יִהְיֶה לַפָּר וְשְׁלִישֵׁת הֵהִין לְאַיִל וְרִבִיעֵת הֵהִין לְכֶבֶשׂ יֵין
 זֹאת עֹלֹת חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה : וְשֶׁעִיר עֲזִים אֶחָד
 לְחֻטָּאת לַיְי (אֲדָנִי) עַל עֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכוֹ :

תהלים ל"ט, ע"ז

להמתקת הדינין תאמר קפיטל ל"ט.

(ספר המידות, המתקת דין)

להמתקת הדינין תאמר קפיטל ע"ז.

(ספר המידות, המתקת דין)

תהלים, ל"ט

לְמַנְצֵחַ לִידוּתוֹן מְזֻמּוֹר לְדוֹד: אֲמַרְתִּי אֲשֶׁמְרָה דְרָכֵי
 מַחֲטוּא בְלִשׁוֹנִי אֲשֶׁמְרָה לְפִי מַחֲסוֹם בְּעַד רָשָׁע לְנִגְדֵי:
 נְאֻלְמָתִי דוּמְיָה הֶחְשִׁיתִי מְטוֹב וּכְאֲבִי נֶעֱכָר: חֵם לְבִי
 בְּקִרְבִּי בְּהִגִּיגִי תִבְעֵר אֵשׁ דְּבִרְתִּי בְלִשׁוֹנִי: הוֹדִיעֵנִי
 יי (אֲדַנִּי) קִצִּי וּמַדַּת יָמֵי מָה הִיא אֲדַעָה מָה חָדַל אָנִי:
 הִנֵּה טְפָחוֹת נִתְּתָה יָמֵי וְחִלְדֵי כְּאִין נִגְדֵךְ אַךְ כָּל הֶבֶל כָּל
 אָדָם נֹצֵב סָלָה: אַךְ בְּצִלְמֵ יְתֵהֵלְךָ אִישׁ אַךְ הֶבֶל יִהְיֶינָנוּ
 יִצְבֹּר וְלֹא יֵדַע מִי אֲסַפֵּם: וְעַתָּה מָה קוֹיִתִּי אֲדַנִּי תוֹחֵלְתִּי
 לָךְ הִיא: מִכָּל פִּשְׁעֵי הַצִּילֵנִי חֲרַפְתָּ נָבֵל אֶל תְּשִׁימֵנִי:
 נְאֻלְמָתִי לֹא אֶפְתַּח פִּי כִּי אַתָּה עָשִׂיתָ: הָסֵר מֵעָלַי נִגְעֶךָ
 מִתְגַּרְתָּ יְדָךְ אָנִי כְלִיתִי: בְּתוֹכָחוֹת עַל עוֹן יִסְרֶת אִישׁ
 וְתָמַס כְּעֵשׂ חֲמוּדוֹ אַךְ הֶבֶל כָּל אָדָם סָלָה: שְׁמַעָה תְּפִלָּתִי
 יי (אֲדַנִּי) וְשׁוּעָתִי הֶאֱזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תְּחַרְשׁ כִּי גֵר
 אָנֹכִי עִמָּךְ תּוֹשָׁב כָּכֵל אָבוֹתִי: הָשַׁע מִמֶּנִּי וְאַבְלִיגָה
 בְּטָרָם אֲלֶךְ וְאִינְנִי:

תהלים, ע"ז

לְמַנְצָחַ עַל יְדוּתוֹן לְאַסָּף מְזִמּוֹר: קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים
וְאַצְעָקָה קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: כִּיּוֹם צָרָתִי אֲדַנֶּי
דָּרָשְׁתִּי יָדַי לַיְלָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג מֵאַנָּה הַנַּחֵם נַפְשִׁי:
אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמָיָה אֲשִׁיחָה וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סֵלָה:
אֲחַזְתָּ שְׁמֵרוֹת עֵינַי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי יָמַיִם
מִקֶּדֶם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בַלַּיְלָה עִם לְבָבִי
אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי: הֲלָעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדַנֶּי וְלֹא יִסִּיף
לְרַצוֹת עוֹד: הֶאֱפִס לְנִצָּח חֲסֵדוֹ גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר:
הַשְׁכַּח חַנּוּת אֵל אִם קָפֵץ בְּאֵף רַחֲמָיו סֵלָה: וְאֲמַר חַלּוּתִי
הִיא שָׁנוֹת יָמַיִן עֲלִיוֹן: אֲזַכּוֹר מַעַלְלֵי יְהוָה כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם
פְּלֶאֶךְ: וְהִגִּיתִי בְּכָל פִּעְלֶךָ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ דִּרְכֶךָ מִי אֵל גָּדוֹל כְּאֱלֹהִים: אַתָּה הָאֵל
עֹשֶׂה פֶלֶא הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָרְךָ: גָּאֲלֹתָ בְּזִרוּעַ עַמְּךָ בְּנֵי
יִעֲקֹב וַיּוֹסֶף סֵלָה: רָאוּךָ מַיִם אֱלֹהִים רָאוּךָ מַיִם יַחֲיִלוּ אֵף
יִרְגְּזוּ תְהַמּוֹת: זָרְמוּ מַיִם עֲבוֹת קוֹל נִתְּנוּ שְׁחָקִים אֵף
חֲצֹצֵיךָ יִתְהַלְכוּ: קוֹל רַעַמְךָ בַּגִּלְגָּל הָאִירוּ בְּרִקִּים תִּבֵּל
רַגְזָה וְתִרְעַשׂ הָאָרֶץ: בְּיָם דִּרְכֶךָ וּשְׁבִילֶךָ בְּמַיִם רַבִּים
וַעֲקִבוֹתֶיךָ לֹא נִדְעוּ: נַחֲיִת כִּצְאָן עַמְּךָ בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

שמות הצדיקים

על ידי הזכרת שמות הצדיקים יכולין להביא שינוי
במעשה בראשית, כלומר לשנות הטבע.
(ספר המידות, צדיק)

הזכרת שמות הצדיקים הוא דבר נפלא ונורא מאוד
מאוד ומועיל הרבה לעבודת השם יתברך.
(ימי מוהרנ"ת, חלק ב, יז)

הזכרת שמות הצדיקים מסוגל לזכות על ידי זה
לארץ ישראל. (אוצר היראה, ארץ ישראל)

על ידי שמזכירין שמות הצדיקים, אנו ממשיכין
עלינו קדושתם וזכותם, ועל ידי זה נזכה גם אנחנו
לקדושה ולטהרה ולשוב אליו יתברך.
(אוצר היראה, צדיק)

מתתיהו כהן גדול החשמונאי ובניו,
חנה ושבעת בניה.

כל התנאים, אמוראים, סבוראים וגאונים
הקדושים, בתוכם עשרה הרוגי מלכות –
רבי עקיבא, רבן שמעון בן גמליאל, רבי יהודה
בן בבא, רבי ישמעאל בן אלישע כהן גדול,
רבי ישבב הסופר, רבי חוצפית המתורגמן,
רבי חנינא בן תרדיון, רבי שמעון בן עזאי,
רבי יהודה הנחתום, רבי אלעזר בן דמא.
מאור גליל העליון, התנא האלוקי -
רבי שמעון בר יוחאי. רבי מאיר בעל הנס.

כל ה'ראשונים' וה'אחרונים' הקדושים, בתוכם
רש"י הקדוש, רבי יצחק לוריא – האר"י הקדוש,
רבי ישראל – הבעל שם טוב הקדוש,
רבי נחמן מברסלב, תלמידו רבי נתן,
סבא ישראל דב אודסר-
רבי נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאֹמֵן.

זכות כל הצדיקים שהזכרנו, יחד עם כל הצדיקים האמיתיים
שהיו בכל הדורות שלא זכינו להזכיר את שמותם, תעמוד לנו.
אנא רבותינו הקדושים, התפללו עלינו, המליצו טוב בעדינו,
ברכו אותנו, עוררו נא רחמים אצל בעל הרחמים, ונזכה
לנחמות וישועות, ניסים ונפלאות, אמן כן יהי רצון.

מעלת וסגולת אמירת השם הקדוש המיוחד - נְיָ נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן

"נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן", זה הניגון של-
'פשוט, כפול, משולש, מרובע' (המובא בתיקוני הזוהר
ובליקוטי מוהר"ן), "נְיָ נְחֵם נְחֵם נְחֵם", זה עשרה אותיות
כנגד עשרה מיני נגינה שגילה בשביל תיקון הברית,
"תיקון הכללי".

העולם לא יודעים מה שזה "נְיָ נְחֵם", ולאט לאט הם
יידעו, כי הם ישאלו: "מה זה? אני רוצה לדעת מה
זה?" הם ילמדו את זה, וכשהם יידעו ויתקרבו
לרבינו, יהיה נעשה עולם חדש!

כל העולם שואלים: מה זה "נְיָ נְחֵם"?
"נְיָ נְחֵם", זה ניגון שהוא מסוגל לרפאות כל המחלות!

"נְחֵם", יש לו כח, זה פותח כל השערים, כל השערי רחמים, כל השערי תפילה, כל השערי תשובה, כל התורה...

"נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן", לשיר כל היום,
"נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן"...

בזמן האחרון עשינו קמיעות מהשם הקדוש הזה, וזה מסוגל לאדם לכל הישועות שצריך, זה שמירה. בעת צרה, בזמן שאדם סובל איזה צרה, שיגיד בפה חוץ מהקמיע, "נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן".

(סבא ישראל, שיחות מוקלטות)

במשך כל היום,
להגיד ולשיר באמונה תמימה:

נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן

מעשה בראשית

מי שיש לו צער גידול בנים, יקרא בכל יום
מעשה בראשית.
גם על ידי הקריאה ניצול מעלילות של גזלה.
(ספר המידות, בנים)

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ : וְהָאָרֶץ
הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים
מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אֹר וַיְהי אֹר :
וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר
וּבֵין הַחֹשֶׁךְ : וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קֶרָא לַיְלָה
וַיְהי עֶרֶב וַיְהי בֹקֶר יוֹם אֶחָד : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רָקִיעַ
בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהי מַבְדֵּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם : וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת
הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לְרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם
אֲשֶׁר מֵעַל לְרָקִיעַ וַיְהי כֵן : וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרָקִיעַ שָׁמַיִם
וַיְהי עֶרֶב וַיְהי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבְשָׁה וַיְהי כֵן :
וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבְשָׁה אָרֶץ וְלַמְּקוֹה הַמַּיִם קֶרָא יַמִּים
וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב :

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע עֵץ
 פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן׃
 וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה
 פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְהִי עֶרֶב
 וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת בְּרָקִיעַ
 הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתוֹת
 וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם׃ וְהָיוּ לְמְאֹרֹת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם
 לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת
 הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹר
 הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים׃ וַיִּתֵּן אֹתָם
 אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ׃ וּלְמַשֵּׁל בַּיּוֹם
 וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי
 טוֹב׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ עַל
 פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים
 וְאֶת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרֹמֶשֶׂת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם
 וְאֶת כָּל עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיִּבְרַךְ
 אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיָּמִים
 וְהָעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי׃
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה
 וְרֶמֶשׂ וְחַיֵּתוֹ אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת
 הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה
 לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וַיְרִדוּ בְדַגַּת
 הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַרְמֵשׁ
 הָרֶמֶשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ
 בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֶךְ
 אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת
 הָאָרֶץ וּכְבֹּשְׁהָ וּרְדוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיַּה
 הָרֶמֶשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל
 עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר
 בּוֹ פְּרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ: וּלְכָל חַיַּת הָאָרֶץ
 וּלְכָל עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכָל רוֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ
 חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי כֵן: וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת
 כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
 הַשְּׁשִׁי: וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים
 בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
 מְכַל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי
 וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים
 לַעֲשׂוֹת: אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם בַּיּוֹם
 עֲשׂוֹת יי (אֲדָנִי) אֱלֹהִים אָרֶץ וְשָׁמַיִם:

פּיטום הקטורת

קטורת מעשרת. (ספר המידות, ממון)

”וקטורת ישמח לב” (משלי, כז), על כן צריך לומר קטורת בכוונה גדולה, כי עיקר עליית כל ניצוצי הקדושה מעמקי הקליפות היא על ידי קטורת, ועל ידי זה זוכין לשמחה. (ליקוטי מוהר”ן, כד)

כתוב בזוהר הקדוש: סליקו דקרבנא עד אין סוף, ובפרט קטורת שעולה למעלה למעלה בתכלית המעלה עד אין סוף, ועל כן אין שום דבר שיכניע את הקליפות כמו קטורת, כי קטורת מטהר כל המקומות מהקליפות אפילו הנמוכים מאד, ומעלה ומקשר הכל להשם יתברך, כי לגודל מעלתו יכול לירד אפילו למטה. (ליקוטי הלכות, פריה ורביה ואישות, ב, א)

אין שום דבר שמברר הטוב מעמקי הקליפות ומבער הרע, כמו אש הקטורת. (ליקוטי הלכות, תערובות, ה, ז)

להמתיק הדין, תאמר קטורת. (ספר המידות, המתקת דין)

תיקון לשון הרע, אמירת הקטורת. (ספר המידות, לשון הרע)

וַיֹּאמֶר יי (אַדְנִי) אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ סַמִּים נְטָף וּשְׁחָלֵת
 וְחִלְבֵּנָה סַמִּים וּלְבִנָּה זָכָה בַד בְּבַד יִהְיֶה: וַעֲשִׂיתָ אֹתָהּ
 קְטֹרֶת רֶקַח מַעֲשֵׂה רוֹקַח מִמֶּלֶח טָהוֹר קֹדֶשׁ: וּשְׁחָקֵת
 מִמֶּנָּה הֲדִק וְנִתְתָּה מִמֶּנָּה לְפָנַי הָעֵדֶת בְּאֵהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר
 אָוָעַד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קִדְשִׁים תִּהְיֶה לְכֶם: וְהִקְטִיר עָלָיו
 אֶהְרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר בְּהִיטִיבוֹ אֶת הַנִּירֹת
 יִקְטִירָנָה: וּבְהֶעֱלֵת אֶהְרֹן אֶת הַנִּירֹת בֵּין הָעֲרֻבִים
 יִקְטִירָנָה קְטֹרֶת תָּמִיד לְפָנַי יי (אַדְנִי) לְדֹרֹתֵיכֶם:
 תְּנוּ רִבְנוֹן: פִּיטוֹם הַקְטוֹרֶת כִּיצַד, הַצָּרִי וְהַצִּיפּוֹרֹן
 וְהַחֲלִבּוֹנָה וְהַלְּבֹנָה מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה, מוֹר
 וְקִצִּיעָה שִׁיבּוֹלֵת גֵּרָד וְכֶרְכוּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עֶשְׂרֵי שִׁשָּׁה
 עֶשְׂרֵי מָנֶה, הַקּוֹשֵׁט שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי, וְקִילּוּפָה שְׁלֹשָׁה,
 וְקִינָמוֹן תְּשַׁע, בּוֹרִית כֶּרְשִׁינָה תְּשַׁע קִבִּיץ, יֵין
 קִפְרִיסִין סֵאִין תֵּלֵתָא וְקִבִּיץ תֵּלֵתָא, וְאִם אֵין לוֹ יֵין
 קִפְרִיסִין מִבִּיא חֲמַר חִיּוֹרֵיין עֲתִיקָא, מִלַּח סְדוּמִית רוּבַע
 הַקֶּב, מַעֲלָה עֶשֶׂן כֹּל שֶׁהוּא; רַבִּי נִתָּן הַבְּבִלִי אוֹמֵר:
 אֵף כִּיפֵת הִירְדָן כֹּל שֶׁהוּא. וְאִם נִתָּן בֵּה דְבַשׁ – פְּסֵלָה.
 וְאִם חִיסָר אַחַת מִכֹּל סַמִּינָה – חִיִּיב מִיָּתָהּ.
 רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הַצָּרִי אֵינוֹ אֵלָא שְׂרָף
 הַנוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקֶּטֶף. בּוֹרִית כֶּרְשִׁינָה – שִׁשְׁפִּין בֵּה אֵת
 הַצִּיפּוֹרֹן, כַּדִּי שֶׁתֵּהָא נֵאָה. יֵין קִפְרִיסִין – שִׁשְׂוֹרִין בּוֹ אֵת
 הַצִּיפּוֹרֹן, כַּדִּי שֶׁתֵּהָא עֲזָה. וְהֵלָא מִי-רַגְלִים יִפִּין לָהּ,
 אֵלָא שֶׁאֵין מִכְּנִיסִין מִי-רַגְלִים בְּמִקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

(בבוקר לאחר שמתפנים, נוטלים ידיים שלוש פעמים לסרוגין, ושוטפים פנים. בלילה לאחר צאת הכוכבים, ועל המיטה קודם השינה)

(בבוקר) ברוך אתה יי (אֲדֹנָי) אלהינו מלך העולם
אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו,
ברוך אתה יי (אֲדֹנָי) נותן התורה:

(אל מלך נאמן)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי (אֲדֹנָי) אֱלֹהֵינוּ יי (אֲדֹנָי) אֶחָד :
(בלחש) ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

וְאֶהְבֶּתָּ אֶת יי (אֲדֹנָי) אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ
וּבְכָל מְאֹדְךָ : וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם
עַל לְבָבְךָ : וְשִׁנַּנְתָּם לְבִנְיָן וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
וּבְלַכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ : וְקִשַּׁרְתָּם לְאוֹת עַל
יָדְךָ וְהָיוּ לְטֹטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ : וְכִתַּבְתָּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
וּבְשַׁעְרֶיךָ : וְהָיָה אִם שָׁמַעַתְּ שְׁמִעוּ אֵל מְצֻוֹתֵי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת יי (אֲדֹנָי) אֱלֹהֵיכֶם
וּלְעַבְדוֹ בְּכָל לְבָבְכֶם וּבְכָל נַפְשְׁכֶם : וְנָתַתִּי מִטַּר אֲרָצְכֶם
בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ וְאִסַּפְתָּ דָגְנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וַיִּצְהַרְךָ :
וְנָתַתִּי עֹשֶׁב בְּשָׂדְךָ לְבַהֲמֹתֶךָ וְאָכְלָתָּ וְשָׂבַעְתָּ :

הַשְׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים
 אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף יי (אֲדֹנָי) בְּכֶם וְעָצַר
 אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ
 וְאֲבַדְתֶּם מִהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יי (אֲדֹנָי) נָתַן
 לָכֶם: וְשִׁמְתֶם אֶת דְּבַרֵי אֱלֹהֵי עַל לְבַבְכֶם וְעַל נַפְשֵׁיכֶם
 וְקִשַּׁרְתֶּם אֶתְּם לְאוֹת עַל יַדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
 וְלִמְדֹתֶם אֶתְּם אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשַׁבְּתְךָ בְּבִיתְךָ
 וּבְלִכְתֹּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וְכִתְבֹתֶם עַל מְזוֹזוֹת
 בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְנֵיכֶם עַל
 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יי (אֲדֹנָי) לְאַבְרָהָם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי
 הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יי (אֲדֹנָי) אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְּפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
 וְנָתְנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית
 וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת יי (אֲדֹנָי) וְעִשִּׂיתֶם
 אֹתָם וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֶתֶם
 זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וְעִשִּׂיתֶם אֶת כָּל מִצְוֹתַי
 וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יי (אֲדֹנָי) אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
 הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
 אֲנִי יי (אֲדֹנָי) אֱלֹהֵיכֶם:

תהלים, ק

סגולה למקשה לילד, לומר "מזמור לתודה"
(ליקוטי מוהר"ן, חלק ב, ב)

מִזְמוֹר לְתוֹדָה הָרִיעוּ לִי (לְאֲדָנִי) כָּל הָאָרֶץ :
עֲבֹדוּ אֶת יי (אֲדָנִי) בְּשִׂמְחָה בְּאוֹ לְפָנָיו בְּרִנָּה :
דַּעוּ כִּי יי (אֲדָנִי) הוּא אֱלֹהִים הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ
אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצֵאן מֵרַעִיתוֹ : בְּאוֹ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה
חֲצִרְתָּיו בְּתִהְלָה הוֹדוּ לוֹ בְּרָכוּ שְׁמוֹ : כִּי טוֹב
יי (אֲדָנִי) לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ וְעַד דֹּר וְדָר אֲמוֹנָתוֹ :

תפילה לפרנסה

רבונו של עולם, רחם עלי והושיעני ותן לי פרנסתי מן
 השמים קדם שאצטרך לה ותתן לי ולביתי "לחם לאכל
 ובגד ללבש, לאכל לשבעה ולמכסה עתיק"
 ותזמין לי פרנסתי בלי שום טרחא ויגיעה כלל בכבוד
 ולא בבזוי בהתר ולא באסור בנחת ולא בצער מתחת
 ידך הרחבה והמלאה, ואל תצריכני לא לידי מתנת בשר
 ודם ולא לידי הלואתם וכשם שנתת מזון ופרנסה לעמך
 ישראל במדבר ארבעים שנה, והורדת להם את המן מן
 השמים, ושמלתם לא בלתה מעליהם, כן תרחם עלינו
 ותפתח לנו את אוצרך הטוב מן השמים ותזמין לנו
 פרנסותינו בנקל בלי שום טרח ברוח גדול ותציל אותנו
 תמיד מכל מיני דאגות פרנסה, ותשפיע לנו שכל ודעת
 מאתך לבטח בך תמיד ואתה תכלכלני מן השמים אותי
 ואת ביתי ואת זרעי ואת כל אשר לי ותשפיע לי כל
 מחסורי קדם שאצטרך להם, באפן שאוכל לעסק
 בתורתך ועבודתך תמיד באמת בכל לב ונפש ולא יבא
 עלי שום בלבול בעולם מטרת הפרנסה כלל כי אני
 משליך יְהִי עֲלֶיךָ לְבַד, ואתה תכלכלני כמו שכתוב:
 "השליך על יי יְהִיבך והוא יכלכלך":

וּזְכַנּוּ לְהִרְבוֹת בְּצַדִּיקָה תָּמִיד, וְעַל יְדֵי זֶה תִּרְוִיחַ לָנוּ בְּכָל
עֲסָקֵינוּ, וְתִתֶּן לָנוּ עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל דְּקִדְשָׁה, עֲשֶׂר וְכָבוֹד
וְחַיִּים. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ חֶסְרוֹן הַפְּרִנָּסָה בְּעֵת
הַזֹּאת, אֲשֶׁר "כָּשָׁל כַּח הַסֶּבֶל", כִּי חֵינּוּ תְלוּיִם מִנֶּגֶד,
וְאֵין אָנוּ יוֹדְעִים שׁוּם דְּרֶךְ אֵיךְ לְהַשִּׁיג פְּרִנָּסָה, כִּי אִם
עָלֶיךָ לְבַד אָנוּ נִשְׁעָנִים כִּי מִמִּי אֲשַׁאל לַחֲמִי וּפְרִנָּסָתִי,
וְכָל צָרְכֵי הַמְּרַבִּים מְאֹד, הֲלֹא מִמֶּךָ לְבַד, אֲשֶׁר אַתָּה
מְפַרְנֵס וּמְכַלְכֵּל מִקְרָנֵי רְאֵמִים עַד בִּיצֵי כְנִיָּם חֲמַל עָלַי
וְהוֹשִׁיעֵנִי, וְתֵן לִי פְרִנָּסָה בְּרוּחַ מִתַּחַת יָדְךָ הָרַחֲבָה
וְהַמְּלֵאָה, וְעֲזֹרְנִי לְסִלֵּק כָּל הַחֹבוֹת שְׂאֵנִי חַיֵּב מִכָּבָר,
וּמַעֲתָה תְצִילֵנִי שְׁלֹא אָבֵא לְיַדֵּי שׁוּם חוֹב וְהַלּוּאָה כָּלֹל
וְתִהְיֶה בְּעֲזָרִי שְׂאֲזֹכָה מִהֲרָה לְתַקֵּן פְּגָם כָּל הַגְּזֻלוֹת
שֶׁבִּידֵי מַעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֲזַכֶּה לְהַשִּׁיב אֶת כָּל
הַגְּזֻלוֹת אֲשֶׁר גְּזַלְתִּי, אוֹ אֶת הָעֵשֶׂק אֲשֶׁר עֲשִׂקְתִּי, בֵּין
בְּשׁוּגֵג בֵּין בְּמִזִּיד בֵּין בְּאִנּוּס בֵּין בְּרָצוֹן וְכָל מִינֵי
סְכֻסוּכִים בְּעֲסָקֵי מָמוֹן, שֶׁנִּשְׁאַר בְּיַדֵּי אֵיזָה מָמוֹן שֶׁל
חֲבֵרֵי עַל יְדֵי אֵיזָה טְעוֹת וְהַעֲלָמָה מֵאֵיזָה מִשָּׂא וּמִתֵּן
וְחוֹב וְכְדוּמָה, הֵן מֵה שְׂאֵנִי זוֹכֵר עַדִּין הֵן מֵה שֶׁנִּשְׁכַּח
מִמֶּנִּי, הַכֹּל אֲזַכֶּה לְסִלֵּק וּלְשַׁלֵּם לְבַעֲלֵיהֶם
חַיֵּשׁ קַל מִהֲרָה. (ליקוטי תפילות, כט, סח-סט)

תפילה לרפואה

בַּעַל הַרְחָמִים בַּעַל הַיְשׁוּעוֹת, בּוֹרָא רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת
 אֲדוֹן הַנְּפִלְאוֹת זְכוֹר לְעַבְדֶּיךָ אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַצְדִּיקִים
 הָאֱמִתִּיִּם שֶׁהָיוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, מִיָּמֵי אַבְרָהָם אָבִינוּ עַד
 הַנֶּה, לְמַעַנָם וּלְמַעַן רַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִּם, רַחֵם עָלֵינוּ וְשַׁמְרֵנוּ
 וְהַצִּילֵנוּ אוֹתָנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִכָּל מִיַּי חֲלָאִים
 וּמַכְאוּבִים וּמַחּוּשִׁים שֶׁלֹּא יָבֹאוּ עַל שׁוֹם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
 וְתִשְׁלַח מְהֵרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם לְכָל אוֹתָם
 מִיִּשְׂרָאֵל אֲשֶׁר כָּבַר הַפִּיֶת אוֹתָם בְּאִיזָה חֲלִי אוּ מַכְאוּב
 רַחֵם עָלֵיהֶם וּרְפְאֵם מְהֵרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה רְפוּאָת הַנְּפִשׁ
 וּרְפוּאָת הַגּוּף אֵל נָא רְפֵא נָא לָהֶם לְמַעַן שְׂמֶךָ
 (וּבִפְרֹט לַחֹלֵה פְלוֹנִי בֶן פְלוֹנִית) כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נְאֻמָּן
 וְרַחֲמָן אַתָּה. אֵל חַי וְקַיִם, מְחַיֶּה חַיִּים, תֵּן לָנוּ חַיִּים
 וְנַחֲיָה וְלֹא נָמוֹת גְּאֻלָּנוּ מִמּוֹת פְּדָנוּ מִשַּׁחַת. רוֹפֵא אֱמֶת,
 רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ בִּינָה לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל בְּכָל עֵת
 אֲשֶׁר נִצְטָרְךָ לְאִיזָה רְפוּאָה לָנוּ אוּ לְבָנֵי בֵיתָנוּ חַס וְשְׁלוֹם,
 לְבַל גִּלְךָ וְנִדְרָשׁ אַחַר הָרוֹפְאִים, רַק נִדְרָשׁ וְנִבְקָשׁ אֶת פְּנֵי
 יי תְּמִיד וּתְחַזֵּק אֶת לְבָבֵנוּ לְהֶאֱמִין וּלְבַטֵּחַ בְּךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ
 וַיִּרְאֶיךָ הָאֱמִתִּיִּם, וְאַתָּה תִּמְלֵא רַחֲמִים עָלֵינוּ וְתִרְפְּאֵנוּ
 רְפוּאָה שְׁלֵמָה רְפוּאָת הַנְּפִשׁ וּרְפוּאָת הַגּוּף,
 רְפְאֵנוּ יי וְנִרְפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִשְׁעָה כִּי תִהְלֹתָנוּ אַתָּה,

וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכֹל מִכּוֹתֵינוּ וּלְכֹל מִכְּאוּבֵינוּ וּלְכֹל
 תַּחֲלוּאֵינוּ, כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אַתָּה כִּי אֵין לָנוּ
 שׁוּם סְמִיכָה עַל שׁוּם רְפוּאָה שֶׁל שׁוּם רוֹפֵא שְׁבַעוּלָם,
 כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד אָנוּ נִשְׁעָנִים. אֵל נָא רֹפֵא נָא לָנוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדַע
 גְּדֹל הַצֶּעַר וְהַמְּכָאוֹב שֶׁל כָּל הַסּוֹבְלֵי חֲלָאִים וּמִכְּאוּבוֹת
 מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עֲלֵיהֶם וְאַל תִּסְתֵּר פְּנֶיךָ מֵהֶם,
 וְתִרְאֵה וְתִשְׁגִּיחַ בְּעַנְיָם וּמִכְּאוּבָם, וְתִמְלֵא רַחֲמִים עֲלֵיהֶם
 לְהַחֲלִימָם וּלְרַפְּאֵתָם לְהַחֲזִיקָם וּלְהַחֲיֹתָם חַיֵּשׁ קַל
 מְהֵרָה וַיִּקְיָם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהִסִּיר יי מִמֶּךָ כָּל חֲלִי,
 וְכָל מַדּוּי מְצָרִים הָרְעִים אֲשֶׁר יִדְעָתָ, לֹא יִשְׁיָמָם בְּךָ,
 וַיִּנְתְּנָם בְּכָל שׁוֹנְאֶיךָ" וְנֶאֱמַר: "וַעֲבַדְתֶּם אֶת יי אֱלֹהֵיכֶם,
 וַיְבָרֶךְ אֶת לַחֲמֶךָ וְאֶת מִימֶיךָ, וְהִסִּירוּתִי מִחֲלָה מִקְרַבְּךָ"
 וְנֶאֱמַר: "וַיֹּאמֶר, אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יי אֱלֹהֶיךָ,
 וְהִיָּשֶׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה, וְהִאֲזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו, וְשָׁמַרְתָּ כָּל חֻקָּיו,
 כָּל הַמְּחֻלָּה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם, לֹא אֲשִׁים עָלֶיךָ,
 כִּי אָנִי יי רֹפֵאֲךָ", אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן:

(ליקוטי תפילות, קלו, חלק ב- ג)

תפילה להנצל מאויבים ומכל היזק

מִלְךָ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמִגֵּן, הִגֵּן בְּעַדְנוּ, וּבִטַל וְהָסֵר מֵעֲלֵינוּ
כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת "כִּי הִנֵּה אוֹיְבֶיךָ יִהְיֶינָה וּמִשְׁנֵאֵיךָ
נִשְׂאוּ רֹאשׁ, עַל עַמְּךָ יַעֲרִימוּ סוּד וַיִּתְּעֲצוּ עַל צְפוּנֶיךָ,
אָמְרוּ לָכוּ וְנִכְחִידֵם מִגּוֹי, וְלֹא יִזְכֹּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד,
כִּי נוֹעְצוּ לֵב יַחֲדוּ, עָלֶיךָ בְּרִית יִכְרְתוּ".
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה לְבַד יוֹדַע מַעֲמַד וּמַצָּב יִשְׂרָאֵל
בְּעֵת הַזֹּאת בֵּין הַגּוֹיִם, כִּי נִחַשְׁבָנוּ כְּקוֹצִים בְּעֵינֵיהֶם,
כְּכֹלֵי נִמְאָס, כְּכֹלֵי אֵין חֶפֶץ בּוֹ, נִבְזִים וְדוּוּיִים וְסַחּוּפִים
אֲנַחְנוּ. הִבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה כִּי הֵיינוּ לַעַג וְקָלָס בְּגוֹיִים,
נִחַשְׁבָנוּ כַּצֵּאֵן לְטַבַּח יוֹבֵל, לְהַרְג וּלְאַבֵּד וּלְמַכָּה וּלְחִרְפָּה
וּבְכָל יוֹם וּבְכָל עֵת חוֹשְׁבִים בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה עֲצוֹת
וּמַחֲשָׁבוֹת עַל דַּת יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ, כִּי לֹא עָלֵינוּ
תְּלִנּוֹתֵיהֶם, כִּי אִם עַל דַּת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה שֶׁבְּכַתָּב וּבְעַל
פֶּה, אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאְךָ, נֶאֱמַן בְּיָתְךָ,
וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה לְבַד הֵם חוֹרְקִים שָׁנָם עָלֵינוּ בְּכָל עֵת וָעֵת,
בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה. כִּי לֹא אַחַד בְּלָבָד
עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, אֲלֵא שְׁבָכָל דּוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים
עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם.

מֵלֵא רַחֲמִים, שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, הַצִּילֵנוּ מִכָּל הַגְּזֵרוֹת שֶׁל
הַגּוֹיִם, וְכָל הַקָּמִים עָלֵינוּ לְרַעַה מְהֵרָה תְּפֹר עֲצָתְךָ
וּתְקַלְקֵל מִחֲשַׁבְתְּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמִיךְ, עֲשֵׂה לְמַעַן יִמְיִנְךָ,
עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשָׁתְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ, כִּי אֵין לָנוּ עַל
מִי לְהִשְׁעֵן, כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שֶׁבַשְׂמִים, וְעַל כַּח וּזְכוֹת
אַבוֹתֵינוּ הַצַּדִּיקִים הַקְּדוֹשִׁים.

אַדוֹן הַשָּׁלוֹם, מֶלֶךְ שֶׁהַשָּׁלוֹם שְׁלוֹ, הַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי
מְרִיבוֹת וּמַחְלֵקֵת, וְהַגֵּן בְּעַדְנוּ, וְהַסֵּר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דְּבָר
וְחָרָב וְרָעַב וְיָגוֹן, וְהַסֵּר שְׁטֵן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ. הַצִּילֵנוּ
נָא מִיַּד אוֹיְבֵנוּ וְרוֹדְפֵינוּ בְּגַשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת. הַצִּילֵנוּ מִכָּל
הַחוֹלְקִים וְהַשׁוֹנְאִים, וּמִכָּל הַמְּלַשִּׁינִים הַדּוֹבְרִים רָע עַל
נַפְשֵׁנוּ, וּמִכָּל הַמְּקַטְרְגִים. וְתִסְכֹּר אֶת פִּיהֶם "וְלֹא תַעֲשֶׂנָּה
יְדֵיהֶם תִּשֶּׂה". וְכָל הַקָּמִים עָלֵינוּ לְרַעַה, מְהֵרָה הַפֹּר
עֲצָתְךָ וְקַלְקֵל מִחֲשַׁבְתְּךָ, וַיְקִים בָּהֶם מִקְרָא שְׂכָתוֹב:
"עֲצוּ עֲצָה וְתִפְרוּ, דַּבְּרוּ דָבָר וְלֹא יָקוּם, כִּי עֲמָנוּ אֵל".

וּבְרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים תִּקְדֵּשׁ אוֹתָנוּ בְּקִדְשֵׁת מִצְוֹת מְזוּזָה
הַקְּדוֹשָׁה וְהַנּוֹרָאָה, וְעַל יְדֵי זֶה תִּשְׁמֹר צְאֵתָנוּ וּבוֹאָנוּ
לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְנִזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים
וְאַרוּכִים וּלְשִׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה, וּתְבָרַךְ אֶת כָּל מַעֲשֵׂי יְדֵינוּ,
וְתִשְׁמֹר אוֹתָנוּ וְאֶת נַפְשֵׁנוּ וְאֶת מָמוֹנֵנוּ דְקִדְשָׁה, וְתִצִּיל
אוֹתָנוּ מִכָּל מִינֵי הַזֵּק שֶׁבְּעוֹלָם, וּמִגְּנִבוֹת וְאַבְדוֹת,
וּמִכָּל מִינֵי הַפֶּסֶד, כִּי אֵל שׁוֹמְרָנוּ וּמְצִילָנוּ אַתָּה,
בָּרוּךְ שׁוֹמֵר עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד. (ליקוטי תפילות, כג, סא, חלק ב- כה)

(ויאמר מזמור תהילים פג)

תפילה להתבודדות

"תפלה לעני כי יעטרך ולפני יי ישפך שיחו", רבונו של
 עולם, עזרני לפרש כל שיחתי לפניך בכל יום ובכל עת
 תמיד. זכני והושיעני שאזכה להרבות בשיחה ביני לבין
 קוני, עד שאזכה לבלות רב היום והלילה על ענין זה כל
 ימי חיי, ותרחם עלי ותפתח את פי בכל עת, ותשלח לי
 דבורים אמתיים וקדושים ממעון קדשך מן השמים,
 להעתיר ולהתפלל ולבקש מלפניך על נפשי בכל עת
 בדבורים חדשים בדברי חן ותחנונים, באפן שאזכה
 תמיד לעורר רחמיך הרבים עלי שתושיעני בכל עת
 להתקרב אליך ואזכה בכל פעם לעלות מדרגא לדרגא,
 להתקרב אליך בכל עת בהתקרבות גדול יותר. עזרני
 והושיעני מלא רחמים, יהמו מעיך ורחמיך עלי כי ידעת
 כי זה כמה נכסוף נכספתי להתקרב אליך ולשוב
 ממצולות ים שנלכדתי בהם בעוונותי הרבים, ואני רוצה
 לחתור בכל עת להתבודד ולפרש שיחתי לפניך, ועדין
 לא זכיתי לפרש שיחתי לפניך כראוי, ועל כן עדין לא
 נושעתי מצרות נפשי המרבים מאד מאד.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
 שֶׁתִּפְתַּח לִי מַעַתָּה מִחֲדָשׁ שְׁעָרֵי תְּפִלָּה, שְׁעָרֵי תְּחִנָּה
 וּבִקְשָׁה, שְׁעָרֵי מְלִיצָה אֲמִתִּיית, שְׁעָרֵי הַתְּבוּדוֹת, שְׁעָרֵי
 שְׂיָחָה וְדְבוּרִים קְדוּשִׁים, שְׁעָרֵי חֵן וְתַחֲנוּנִים, בְּאֶפֶן
 שְׁאֲזָכָה מַעַתָּה לְפָרֵשׁ כָּל שְׂיָחָתִי לְפָנֶיךָ בְּדַבְרֵי תַחֲנוּנִים
 וְרִצּוּיִים וּפְיוּסִים חֲדָשִׁים בְּכָל פֶּעַם, בְּאֶפֶן שְׁאֲזָכָה
 לְשַׁפֵּךְ לְבִי כַמִּים נוֹכַח פָּנֶיךָ יי בְּכָל עֵת וּלְסֵדֶר תְּפִלָּה
 אֲמִתִּיית וְשְׂיָחָה נְאֻה לְפָנֶיךָ, וּלְקִשֵׁר עֲצָמֵי בְּאֵמֶת
 לְהִנְקֶדָה הָאֲמִתִּיית הַשֵּׁיךְ לְלִבִּי בְּעֵת הַזֹּאת, בְּאֶפֶן
 שְׁאֲזָכָה לָשׁוּב אֵלֶיךָ וְלִהְיוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֵמֶת תָּמִיד.

(ליקוטי תפילות, כב)

תפילה להתקשר לצדיק הדור האמת

יי אלהים אמת, בוחן לבות וכליות, אתה יודע צפון
 לבבנו ועצם תשוקתנו ותשוקת כל עמך בית ישראל,
 אשר נכספה וגם כלתה נפשם למצא מזור ותרופה
 למפתם כל איש אשר יודע את נגעי לבבו, כלם כאחד
 תאבים ומשתוקקים ומצפים ומחכים להתקרב לצדיק
 האמת, למען ישיב אותם מעוונותיהם ויתקן פשעיהם
 ויורה לנו את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר
 נעשה. ועתה יי אלהינו, איה חסדיך הראשונים, אשר
 מעולם היו בכל דור ודור צדיקי אמת רועי ישראל, אשר
 נשאו אותם בחיקם "כאשר ישא האמן את היונק", עד
 אשר הורו אותם דרכי ה' וקרבו אותם אליך. ועתה למה
 זנחת אותנו, והפית אותנו מכה אשר לא כתובה בתורה
 זו מיתת הצדיקים אשר היא קשה מחרבן בית המקדש
 ולמה תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה, ואנן
 יתמי דיתמי, עוללים לא ראו אור, מלכלכים בכל מיני
 שטותים מלאים חטא ועוון ופשע, מה נעשה ומה נפעל,
 ולהיכן נלך ונשוטט לבקש תרופה ותחבולה ועצה
 לצאת מכסילות דעתנו ורע לבבנו וכעור מעשינו.

כּי לְפִי עֲצָם יְרִידַתְנוּ וְהִתְרַחֲקוּתְנוּ מִמֶּךָ מְאֹד, וְכִפִּי
 פְּחִיתוּת נִפְשֵׁנוּ, שְׁאָנוּ יוֹדְעִים בְּעֲצָמֵנוּ, אָנוּ צְרִיכִים עֲכָשׁוּ
 מִנְהִיג אֲמִתִּי שְׁיֵהִי גָדוֹל בְּמַעְלָה מִפְּלֶגֶת וְעֲצוּמָה מְאֹד
 מְאֹד, כִּי כָּל מֵה שֶׁהַחֹלָה נֶחְלֵשׁ בְּיוֹתֵר הוּא צָרִיךְ רוּפֵא
 גָּדוֹל בְּיוֹתֵר, וַיִּשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, שֶׁהָיוּ בְּמִדְרָגָה פְּחוּתָה
 מְאֹד בְּמ"ט [אַרְבָּעִים וְתֵשְׁעָה] שְׁעָרֵי טְמֵאָה, לֹא הָיָה מִי
 שְׁיוּכַל לַעְזֹר לָהֶם כִּי אִם מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלְיוֹ הַשָּׁלוֹם, וְעֲכָשׁוּ
 שְׁנַפְּלָנוּ בְּגָלוּת גָּדוֹל בְּגוּף וְנַפֶּשׁ יוֹתֵר וְיוֹתֵר מְגָלוּת
 מִצְרַיִם, בּוֹדֵאֵי אֵין מִי שְׁיוּכַל לַעְזֹר אוֹתָנוּ כִּי אִם הַצְּדִיק
 הַגָּדוֹל בְּמַעְלָה מְאֹד, שְׁיֵהִי בְּבַחֲיַנַּת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ.
 וּבִכֵּן תַּעְזֹר לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיּים כִּי אַתָּה אָבִינוּ,
 וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עָלֶיךָ אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, כִּי
 גְלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂרָצוֹנֵי וְכֹסֶפִי חֲזַק מְאֹד לְהִתְקַרֵּב
 לְצְדִיק הָאֱמֶת, אַךְ בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּיּים אֵינִי זוֹכֵה לְדַעַת מִי
 הוּא וְאֵיפֶה הוּא, מִי יִתֵּן יַדְעֵתִי וְאַמְצָאֶהוּ, הָיִיתִי מְדַלֵּג
 עַל הַהָרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת לָבוֹא לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו,
 "מִסְפֵּר צְעָדֵי אֲגִידָנוּ": חוּס וְחַנּוּנִי, וְהִתְקַרְבֵּנִי בְּרַחֲמֶיךָ
 הַרְבִּיּים לְהִרְבֵּה הָאֱמֶת שְׁבַדוֹר הַזֶּה, לְהִרְבֵּה דְקִדְשָׁה הַגָּדוֹל
 בְּמַעְלָה שֵׁשׁ לוֹ כַּח לְהַכְנִיֵם הַשְּׂגוֹת אֱלֹהוֹת גַּם בְּשִׁפְלָה
 וּפְחוּת כְּמוֹנִי, וְתַצִּילֵנִי שְׁלֹא אֶטְעֶה עֲצָמֵי חֵם וְשָׁלוֹם,
 לְהַחֲלִיף וּלְהַמִּיר טוֹב בְּרָע, וְתִשְׁמְרֵנִי מִן הַשְּׂקָרָנִים
 וְהַצְּבוּעִים, מִמְּנֵהִיגִים שֶׁל שְׂקָר, וְשִׁלַּח לָנוּ הַגּוֹאֵל צְדָק
 בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן. (ליקוטי תפילות, ד, ל)

תפילה לשמחה

בַּאֲתִי לְשַׁחַר פְּנֵיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂתַחַנְנוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסֶדְךָ הַגְּדוֹלִים, וּתְזַכְּנוּ שְׁנַעֲשֶׂה כָּל
 הַמְצוֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה מְאֹד כַּאֲשֶׁר רָאוּי לְשִׂמְחָה
 וְלִשְׂשׂוֹן וְלִגְלִיל בְּךָ יי אֱלֹהֵינוּ בְּכֹל עֵת שְׂאָנוּ זֹכִים לְקִיָּם
 וְלַעֲשׂוֹת אֵיזָה מְצוּהָ, אֲשֶׁר כָּל מְצוּהָ וּמְצוּהָ הִיא אֶחָדוֹתְךָ,
 וְאָנוּ זֹכִים לְהִתְדַבֵּק בְּךָ וּלְהַכְלִיל בְּךָ יי אֱלֹהֵינוּ עַל יְדֵי
 עֲשִׂית כָּל מְצוּהָ וּמְצוּהָ. עֲזַרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂיִמְשַׁךְ
 עָלֵינוּ שְׂמִחָה גְּדוֹלָה מִמִּי שֶׁהִשְׂמִיחָה בְּמַעֲוֹנוֹ, שְׂנִזְכֶּה
 לְשִׂמְחָה מְאֹד בְּאַמֶּת בְּעֵת שְׂאָנוּ זֹכִים לַעֲשׂוֹת מְצוּהָ,
 עַד שְׂנִזְכֶּה תָּמִיד לַעֲשׂוֹת מְצוּוֹת רַבּוֹת בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם
 בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְחֶדְוָה רַבָּה וְעֲצוּמָה מְאֹד וְתִגַּן עָלֵינוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסֶדְךָ הַעֲצוּמִים, וְתִשְׂמְרֵנִי וְתִצְלִלְנִי
 מֵעֲצָבוֹת וּמְרָה שְׂחֹרָה, שֶׁלֹּא יַעֲלֶה וְלֹא יָבֵא וְלֹא יִגִּיעַ
 לְלִבִּי שׂוֹם עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׂחֹרָה כָּלֵל, וְהִסֵּר מִמֶּנִּי יְגוֹן
 וְאַנְחָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׂמֵחָה גְדוֹלָה תָּמִיד וְתִקִּים וְתַעֲלֶה אֶת
 הַשְּׂכִינָה מִגְּלוּתָהּ מִבֵּין הַקְּלָפוֹת וְהַסְטָרָא אַחֲרָא וְתוֹצִיא
 כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים מִבֵּינֵיהֶם וְתִשְׁפִּיל וְתִכְנִיעַ וְתִכְלֶה
 וְתִבְטֹל כָּל הַקְּלָפוֹת וְסִטְרֵין אוֹחֲרָנִין כְּלָם יִכְרְעוּ וַיִּפְּלוּ
 וְלִכְבוֹד שְׂמֵךְ יִקָּר יִתְנוּ וְנִזְכָּה לְצֵאת מִהֶרָה מִן הַגְּלוּת
 בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה מִגְּלוּת הַגִּשְׁמִי וּמִגְּלוּת הָרוּחָנִי, וְכָל
 הָעֶכּוֹ"ם יִתְבַּטְּלוּ אֶל יִשְׂרָאֵל, וַיִּכִּירוּ כְּלָם מַעֲלַת וְקִדְשֵׁי
 עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחִרְתָּ וַיִּקְיִם מִקְרָא
 שְׂפָתוֹב: "וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אַחֲיֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְּחָה לִּי
 בְּסוּסִים וּבָרֶכֶב וּבְצַבִּים וּבְפָרָדִים וּבְכַרְכָּרוֹת עַל הַר קְדֹשִׁי
 יְרוּשָׁלַיִם אָמַר יי כֹּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּנְחָה
 בְּכָלִי טָהוֹר בֵּית יי". וְתִתְגַּדֵּל הַשְּׂמֵחָה בְּכָל הָעוֹלָם, כְּמוֹ
 שְׂפָתוֹב: "אֲזַי אֶמְרוּ בַּגּוֹיִם הַגְּדִיל יי לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים,
 הַגְּדִיל יי לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵינּוּ שְׂמֵחִים" וַיִּקְיִם מִקְרָא
 שְׂפָתוֹב: "כִּי בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ וּבְשָׁלוֹם תּוּבְלוּן, הֶהָרִים
 וְהַגְּבָעוֹת יִפְצְחוּ לְפָנֵיכֶם רְנָה, וְכָל עַצֵּי הַשָּׁדָה יִמְחֵאוּ כָף",
 וְנֶאֱמַר: "כִּי נַחֵם יי צִיּוֹן נַחֵם כָּל חָרְבוּתֶיהָ וַיִּשֶׂם מִדְּבָרָהּ
 כְּעֵדֶן וְעִרְבָתָהּ כְּגֵן יי, שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִמָּצֵא בָּהּ תּוֹדָה
 וְקוֹל זְמֵרָה":

(ליקוטי תפילות, כד)

תפילה לתיקון הברית

רבונו של עולם, הופיעה עלינו ברחמיך הרבים אור
 קדשתך, שימשך עלינו קדשה וטהרה, באפן שנוכל
 לכוף ולהכניע ולשבר את יצרנו הרע, ונזכה ברחמיך
 הרבים וחסדיך הגדולים, שנהיה כלנו אנחנו וזרענו
 שומרים את הברית קדש. ותעזר לנו תמיד, ותציל אותנו
 ברחמיך העצומים וחסדיך הגדולים מכל מיני פגם
 הברית, חס ושלו, הן במחשבה הן בדבור הן במעשה,
 בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון, הן בחוש
 הראות הן בחוש השמיעה הן בשאר חושים - בכלם
 נהיה קדושים וטהורים בקדשת הברית בלי שום פגם
 והרהור כלל. ובכן כשם שעזרת את יוסף צדיקך בשעה
 שבא לידי נסיון והצללת אותו ונתת לו כח להתגבר על
 יצרו, כן יהמו נא מעיך ורחמיך עלינו ותזכנו בזכות וכח
 יוסף הצדיק, ותתן לנו שכל חכמה ובינה ודעת וכח
 וגבורה דקדשה, באפן שנוכל להנצל מכל מיני פגם
 הברית, ונוכל להתגבר על יצרנו, ונזכה שתהיה
 מחשבתנו קשורה ודבוקה בקדשתך תמיד בלי הפסק
 רגע. והיה בעזרנו שלא נרבה תאותנו אפלו בהתר,

רק נזקה למעט תאנתנו בתכלית המעוט, עד אשר נזקה לשברה לגמרי ולא נהיה רגילים בזה כלל חס ושלום, פיי אם בשביל קיום המין, בקדשה ובטהרה גדולה, מכל שכן וכל שכן שנהיה נשמרים בתכלית השמירה מתאנה זאת באיזה צד אסור חס ושלום. "לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי", עזרני וזכני שאזקה לצאת מתאנת נאוף לגמרי, ולא אבוא לידי שום הרהור כלל, ולא לשום הסתכלות הנוגע לתאנה זאת, ותעצים עיני מראות ברע, "העבר עיני מראות שוא בדרכך חייני", ותשמרני ברחמיך הרבים אפלו מריח של נאוף. מלא רחמים, שומר עמו ישראל לעד, שמרני והצילני ברחמיך הרבים, "שמרני אל פיי חסיתי בך", וזכני שיתבטלו אצלי כל התאות, בפרט תאות המשגל (ואהבת נשים), הכל יתבטל ממני על ידי האהבה דקדשה שתזכני ברחמיך הרבים, הנמשכת מנעם העליון. "ויהי נעם יי אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו. אחת שאלתי מאת יי אותה אבקש, שבתי בבית יי כל ימי חיי לחזות בנועם יי ולבקר בהיכלו":

(ליקוטי תפילות ב, מו, חלק שני כו, לד)

תפילה לזכות לאמונה

רבונו של עולם, אדון כל, אתה לבד יודע את עצמך,
 ואין מי שיודע אותך כלל, רק אנו מאמינים באמונה
 שלמה שאתה נמצא המחייב יחיד קדמון נצחי בלי
 ראשית בלי תכלית, ואתה בראת העולם יש מאין
 המחלט זה חמשת אלפים וכו' שנה, וברחמיך הגדולים
 התחלת להאיר בנו אמונתך הקדושה על ידי אבותינו
 אברהם יצחק ויעקב, אשר הם התחילו לגלות אלהותך
 בעולם ואחר כך נתת לנו תורתך הקדושה בכתב ובעל
 פה על ידי משה נביאך נאמן ביתך אשר הוא האיר
 עינינו ופתח לנו אור הדעת לידע ולהודיע ולהודע כי
 אתה הוא יי אלהינו אין עוד מלבדך, על ידי כל
 הגדולות והנוראות אשר עשה עמנו לחיותינו כיום הנה
 ובחמלתך הגדולה הוספת חסד וטוב, ושלחת לנו בכל
 דור צדיקים אמתים, זקנים ונביאים, ראשונים
 ואחרונים, תנאים ואמוראים, ורבנן סבוראי, וגאונים
 ורבנים וחסידים צדיקים וקדושים שהיו בכל דור ודור,
 עד שזפיתנו גם בדורות האלה ושלחת לנו צדיקים
 נוראים כאלה.

על כן זכנו ברחמיך הרבים לילך בדרךיהם ולצית אותם
 בכל אשר צונו אותנו, ולהיות כרצונם באמת בכל עת,
 למדנו והורנו איך להמשיך עלינו האמונה הקדושה
 שהמשיכו אבותינו ורבותינו הצדיקים הקדושים ממקום
 שהמשיכו על ידי קדשתם העצומה עד שזכו למה שזכו.
 זכנו להמשיך עלינו אמונתם וחסדם וטובם וצדקתם
 אשר יגעו וטרחו במסירות נפש ביגיעות וטרחות
 גדולות מאד להטיב לכל בני ישראל לדורות עולם,
 והעקר להמשיך ולגלות האמונה הקדושה לכל באי
 עולם ובפרט לישראל עם קדוש, עם קרובו עם סגלה.
 עזרנו והושיענו בעת צרה הזאת למען כחם וזכותם
 הגדול והקדוש הנורא והנשגב מאד עד אין חקר.
 הושיענו אלהים כי באו מים עד נפש, זכנו לאמונה
 שלמה באמת, עד שנזכה בכל פעם לבוא על ידי
 האמונה הקדושה אל הדעת ותתפשט האמונה הקדושה
 בכל אחד ואחד בכל האברים ונזכה תמיד לדבר
 האמונה הקדושה בפה מלא ובלב שלם באמת כמו
 שנאמר: "חסדי יי עולם אשירה, לדור ודור
 אודיע אמונתך בפיי".

(ליקוטי תפילות, קט)

תפילה לבנין בית המקדש (מעין תיקון חצות)

על ידי תיקון חצות מזכירין את הקדוש ברוך הוא,
את הטובות שהבטיח לישראל.
(ספר המידות, תפילה)

על ידי תיקון חצות נמתק הדין.
(ספר המידות, המתקת דין)

תיקון חצות מסוגל לחלושי הראות.
(ספר המידות, ראייה)

תיקון חצות הוא סגולה לכבוד.
(ספר המידות, כבוד)

על ידי אמירת תיקון חצות ניצול מגנבים.
(ספר המידות, גנבה וגזלה)

קימת חצות הוא המתקת הדינים,
והוא מסוגל כמו פידיון.
(קיצור ליקוטי מוהר"ן, קמח)

(מתוך תיקון חצות, נוסח האר"י)

יי ממרום ישאג, וממעון קודשו יתן קולו, שאוג ישאג על
 נווהו. ואומר: אוי, לבנים, שבעוונותיהם החרבתי את
 ביתי, ושרפתי את היכלי, והגליתים לבין האומות.
"איכה נחרב האולם"

מזמור לאסף אלהים באו גוים בנחלתך טמאו את היכל
 קדשך שמו את ירושלים לעיים: נתנו את נבלת עבדיך
 מאכל לעוף השמים בשר חסדיך לחיתו ארץ: שפכו
 דמם פמים סביבות ירושלים ואין קוֹבֵר: היינו חרפה
 לשכנינו לעג וקלס לסביבותינו: עד מה יי תאנף לנצח
 תבער כמו אש קנאתך: שפך חמתך אל הגוים אשר לא
 ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו: כי אכל את
 יעקב ואת נוהו השמו: אל תזכר לנו עונת ראשנים מהר
 יקדמונו רחמיך כי דלוננו מאד: עזרנו אלהי ישענו על
 דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך:
 למה יאמרו הגוים איה אלהיהם יודע בגוים לעינינו
 נקמת דם עבדיך השפוך: תבוא לפניך אנקת אסיר
 כגדל זרועך הותר בני תמותה: והשב לשכנינו שבעתים
 אל חיקם חרפתם אשר חרפוך אדני: ואנחנו עמך וצאן
 מרעיתך נוֹדָה לך לעולם לדר ודר נספר תהלתך:
 (תהילים, עט)

נא אב הרחמן תשוב לציון. עין בעין נראה בבנין אפיריון
והבית הזה יהיה עליון. ואז גאולים יפצחו צהלה.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יי אֶת שְׁיִבַת צִיּוֹן הָיִינוּ כְּחַלְמִים :
אֲזַי מְלֵא שְׁחֹק פִּינוּ וְלִשׁוֹנֵנוּ רָנָה אֲזַי אָמְרוּ בַּגּוֹיִם הַגְּדִיל
יי לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי : הַגְּדִיל יי לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הָיִינוּ שְׂמֵחִים :
שׁוּבָה יי אֶת שְׁבִיתָנוּ כְּאֶפִיקִים בְּנֶגֶב : הַזֶּרְעִים בְּדַמְעָה
בְּרָנָה יִקְצְרוּ : הַלֶּוֶךְ יֵלֵךְ וּבָכָה נִשְׂא מִשֶּׁךְ הַזֶּרַע בֹּא יְבוֹא
בְּרָנָה נִשְׂא אֶלְמֹתָיו : (תהילים, קכו)

עד אנה בכיה בציון ומספד בירושלים. אתה תקום תרחם ציון
ותבנה חומות ירושלים. אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה
כי בא מועד. כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו.
בונה ירושלים יי, נדחי ישראל יכנס. אלוהינו ואלוהי אבותינו,
מלך רחמן, רחם עלינו. טוב ומטיב, הדרש לנו. שובה אלינו
בהמון רחמין, בגלל אבות שעשו רצונך. בנה ביתך כבתחילה,
וכונן מקדשך על מכוננו, והראנו בבנינו, ושמחנו בתיקוננו,
והשב כהנים לעבודתם, ולויים לדוכנם, לשירם ולזימרם.
והשב ישראל לנוויהם, ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך.
יהי רצון מלפניך יי אלוהינו ואלוהי אבותינו שיבנה בית
המקדש במהרה בימינו, ותן חלקנו בתורתך.

מלא רחמים, רב חסד ואמת, מרבה להיטיב, מרבה מחילה לחטאים וסליחה לפושעים, עושה צדקות עם כל בשר ורוח, תזכני בחסדיך העצומים, ותחזקני ותאמצני בדרכיך הנפלאים, שאזכה מעתה לקום בכל לילה ולילה בחצות ממש ולסדר תקון חצות, לאונן ולקונן ולבכות הרבה על חרבן בית המקדש על בית קדשנו ותפארתנו, בית חיינו וארך ימינו, בית חמדתנו, צבי עדינו גאון עזנו, הודנו זיונו הדרתנו וקדשתנו, אוי מה היה לנו שגרמנו בעוונותינו להחריב בית מקדשנו, מקום שכונת עזך, מקום התורה והתפלה מקום התגלות אלהותך, אשר שם היינו יכולים להמשיך עלינו השגת אלהותך, לדעת ולהפיר אותך גם בזה העולם הגשמי, ולהתדיק בך לעולם ועד: רבונו של עולם, מה שעבר עבר, כי כבר נחרב בית מקדשנו וכבר נסתלקו הצדיקים בעוונותינו, ומה דהנה הנה, אך על דא ודאי קא בכינא, "על אלה אני בוכיה עיני עיני ירדה מים" כי בעוונותי הרבים והעצומים והכבדים מאד מאד במהות וכמות ואיכות, גרמתי לעכב בנין בית המקדש ומי יודע אולי גם בגלגול הראשון הייתי גורם להחריב את בית המקדש.

אוי לי על חטאי, אוי לי על עוונותי, אוי לי על פשעי
 אשר עשיתי בגלגול זה ובגלגולים אחרים. רבונו של
 עולם, מלא רחמים, יעוררו רחמיך על בניך, יהמו מעיך
 עלינו, חוס ורחמל ורחם על שארית פליטת עמך בית
 ישראל. מלא רחמים איך תוכל להתאפק מלרחם על
 נפשות העשוקות, על נפשות עמך ישראל המתגוללים
 בחוצות ובשוקים וברחובות שהם נפשות יקרים מאד
 מאד, והם נשפכים בראש כל חוצות, אשר עליהם קונן
 ירמיה הנביא קינות הרבה על כל נפש ונפש, כמו
 שכתוב: "איכה יועם זהב, ישנא הכתם הטוב,
 תשתפכנה אבני קדש, בראש כל חוצות. בני ציון
 היקרים המסלאים בפז, איכה נחשבו לנבלי חרש,
 מעשה ידי יוצר". תמהר ותחיש לגאלנו, ותבנה בית
 קדשנו ותפארתנו ויתגדל ויתקדש ויתברך וישתבח
 ויתפאר ויתרומם ויתנשא שמך מלכנו בפּי כל חי תמיד
 לעולם ועד:

(ליקוטי תפילות, חלק שני לג)

מעלת וסגולת אמירת השם הקדוש המיוחד - נְיָ נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן

רבינו כתב בתורה, הוא מגלה, "שם השם משותף בשם הצדיק, אם שם הצדיק מתפרסם בעולם, מתפרסם השם יתברך בעולם", ופה הוא חותם שהוא זה הצדיק - "נְיָ נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן".

להגיד "נְיָ נְחֵם", זה עוזר בכל עת צרה ובכל זמן, וצריך תמיד להזכיר את השם הזה "נְיָ נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן"

תתחזק באמונה, תתחזק! רבינו הקדוש, רק להזכיר את השם שלו "נְיָ נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן", זה ממתיק כל הצרות וכל הדינים וכל העוונות!

אנחנו לא יודעים מה שזכינו עכשיו בדורות הללו, זכינו לדעת מזה, מהסוד הזה "נְיָ נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמֵן" יש הרבה לדבר, אבל אני לא יכול לדבר...

להגיד רק "נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן", זה מספיק להחריב כל הסטרא אחרא, כל החושך! זה ענין חדש לגמרי שרבינו הקדוש זכה לזה. בשם הזה מרומז כל מה שעובר על כל אחד מישראל, והוא מהפך הכל לטוב.

השם "נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן" זה עיקר הגאולה, בזה תלוי כל עיקר הגאולה, וזה מסוגל לכל אחד בכלל ובפרט, כל אחד שיתפלל ויגיד בפה: "זכות רבינו הקדוש יגן עלינו ועל כל ישראל, זכות - נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן".

(סבא ישראל, שיחות מוקלטות)

לפני השינה, לדבר עם השם,
ולקרוא שוב ושוב בשם הקדוש:

נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן

ליקוטי ברסלב

מקוה

טבילת מקוה מושיע מכל הצרות, חס ושלום, ומטהר מכל הטומאות ומכל החטאים, כי מקוה ממשיך דעת וחסד עליון מאוד. על ידי טבילת מקוה הפרנסה בנקל, ונתבטל המחלוקת והכעס, וזוכה לשלום ולרחמנות ולדעת גדול, וזוכה לרפואה ולחיים ואריכות ימים, לעורר בני אדם להשם יתברך. (ליקוטי עצות, מקוה, א-ב)

תפילה

"לב טהור ברא לי אלוהים, ורוח נכון חדש בקרבי", עזרנו וזכנו והושיענו, שנזכה לטהר ולקדש עצמנו בכל עת על ידי טבילת מקוה, ונזכה להמשיך עלינו טהרה וקדושה גדולה על ידי טבילת המקוה, לטהר עצמנו מכל הטומאות, מכל החטאים והעוונות והפשעים, שחטאנו ושעווינו ושפשענו לפניך מנעורינו עד היום הזה, ולהמשיך עלינו קדושה גדולה על ידי המקוה הקדושה. ותשפיע עלינו על ידי זה דעת גדול ורחמים רבים, ותתן לנו כח, ותעזרנו שנזכה להמתיק על ידי טבילת המקוה כל הדינים שבעולם, מעלינו ומעל זרעינו ומעל כל עמך בית ישראל, ולבטל כל הצרות וכל הגזרות רעות על ידי זה, ותושיע לנו תמיד על ידי טבילת המקוה הקדושה והנוראה מאוד, ויקויים מקרא שכתוב: "מקוה ישראל ה' מושיענו בעת צרה". (ליקוטי תפילות, נו)

התבודדות

ההתבודדות הוא מעלה גדולה ודרך נכון וישר מאוד להתקרב להשם יתברך. וצריך כל אחד לקבוע לו על זה איזה שעות ביום שיפרש שיחתו לפני השם יתברך בלשון שמדברים בו. כי בלשון שמדברים בו בנקל יותר לפרש כל שיחתו היטב ואת כל אשר עם לבבו ישוח לפני השם יתברך. הן חרטה ותשובה על העבר, הן בקשות ותחנונים שיזכה להתקרב אליו יתברך מהיום והלאה באמת. ואם אינו יכול לדבר כלל לפני השם יתברך יצעק ויתחנן לפני השם יתברך אז על זה בעצמו, שנתרחק כל כך עד שאינו יכול אפילו לדבר לפניו יתברך. ויבקש מאיתו יתברך רחמים ותחנונים שיחמול עליו ויפתח פיו עד שיוכל לפרש שיחתו לפניו יתברך. וכל אחד כפי מה שיוזע נגעי לבבו איך הוא מרוחק מהשם יתברך, ישיח ויספר הכל לפניו יתברך. ועוצם מעלת הנהגה זאת אין לבאר ולשער. כי זאת ההנהגה עולה על הכל והיא כוללת כל עבודת השם.

כי על ידי זה יכולין לבוא לכל טוב בזה ובבא, כי הכל יכול לפעול על ידי תפילה ותחנונים, וכל גדולי הצדיקים לא באו למדרגתם כי אם על ידי הנהגה זאת. ומשכיל על דבר יבין מעצמו גודל מעלת ההנהגה זאת. אשרי הזוכה לקבוע עצמו על זה שעה מיוחדת בכל יום ויום, ושאר היום יהיה בשמחה.

גם טוב לעשות מהתורות תפילות. (קיצור ליקוטי מוהר"ן, כה)

תפילה

רבונו של עולם, עזרני תמיד לפרש כל שיחתי לפניך בכל לב ונפש, להרבות בהתבודדות ובשיחה ביני לבין קוני תמיד, לשפוך כל שיחי לפניך תמיד, וכל אשר עם לבבי אשיחה לפניך. ואזכה לבאר ולפרש לפניך בפה מלא בפירוש, עד שיתעורר לבבי באמת אליך בתשוקה גדולה ובבכיה רבה ועצומה בדמעות שלישי, לבכות ולהתוודות על עוונותי ופשעי המרובים, ולהתחרט עליהם באמת ובלב שלם, ולקבל עלי קבלה גמורה בלב שלם באמת, שלא אשוב עוד לכסלה, ולא יהיה ברוחי רמיה כלל, אם אוון פעלתי, לא אוסיף. (ליקוטי תפילות, לא, נב)

וכל הנ"ל עבר על כל הצדיקים, כאשר שמענו מפיהם בפירוש, ואילו לא היו מחזקים עצמן מאוד לבלי להסתכל על זה, היו נשארים במקומם הראשון, ולא היו זוכים למה שזכו. והכלל, אהובי אחי, חזק ואמץ מאוד, ואחוז עצמך בכל הכחות לישאר קיים בעבודתך, ואל תחוש ואל תסתכל כלל על כל הנ"ל, ועשה מה שתוכל בעבודת השם, וברבות הימים והשנים תכנס לבטח בעזרתו יתברך, לתוך שערי הקדושה. כי השם יתברך מלא רחמים ורוצה בעבודתך מאוד. ודע, שכל התנועות וההענקות, שאתה ניתק ונעתק בכל פעם איזה מעט מן גשמיות לעבודתו יתברך, כולם מתקבצים ומתחברים ומתקשרים ובאים לעזרתך בעת הצורך, דהיינו כשיש חס ושלום איזה דוחק ועת צרה, חס ושלום. (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב, מח)

תפילה

רבנו של עולם, עזרני והושיעני וזכני להיות עקשן גדול בעבודת השם, ואל יבהלוני רעיוני, ולא יוכל שום דבר שבעולם להפיל אותי בדעתי, חס ושלום, או להרחיק אותי חס ושלום מאיתך, אפילו אם יהיה מה שיהיה, חס ושלום, אפילו אם יעבור עלי מה, חס ושלום. ואהיה חזק ואמץ בדעתי לבלי להסתכל כלל

על המחשבות הטורדות הרוצים להחליש דעתי ולהפיל אותי בדעתי, חס ושלום כאילו אפס תקוה חלילה, מחמת שאני רואה שעוברים ימים ושנים, ועדיין אני רחוק מהקדושה מאוד מאוד. על כל אלה לא אסתכל ולא אביט כלל, לשוב ולסוג מאחוריך, חס ושלום, מחמת זה, חלילה. רק אזכה להחזיק עצמי בכך ובתורתך הקדושה בכל עת תמיד, בכל מה שאוכל, בכל נקודה ונקודה טובה שנמצא בי, ולחפש ולבקש ולמצוא בי תמיד נקודות טובות מקדושת מצוותינו שיש בנו, בכל אחד ואחד, אפילו בי הפחות והגרוע, ולילך בדרך הזה בכל עת, ולחזק עצמי, ולשמה נפשי בזה תמיד, כאשר הזהירונו וחיזקונו צדיקיך האמיתיים בכמה לשונות בלי שיעור, לבלי ליפול משום דבר שבעולם. כי כאלה וכאלה עברו על כל הצדיקים והכשרים שהיו בדורות שלפנינו, מכל שכן וכל שכן בדורות הללו החלושים והעייפים מאוד מאוד בעקבות משיחא, אשר הסטרא אחרא מתפשטת לאורכה ולרוחבה, מחמת שקרוב לבוא עיתה, וימיה לא ימשכו, כי בוא יבוא משיח צדקנו, לא יאחר, ויעביר רוח הטומאה מן הארץ. על כן עדיין אני מקווה ומצפה ומחכה ומייחל בכל עת ובכל שעה לישועתך האמיתית. כי כל עוד נשמתי בי, אני מקווה לישועה שלימה באמת.

(ליקוטי תפילות, צב, חלק שני ד)

תפילה

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך שנזכה כולנו לכסוף
 ולהשתוקק תמיד לעבודתך באמת, ברצון חזק ותקיף
 מאוד, ונזכה כולנו לרצון דקדושה, שיהיה רצוננו חזק
 ותקיף ואמיץ בכל עת ובכל שעה לעבודתך וליראתך
 ולתורתך. ובכל יום ויום, ובכל שעה ושעה יתחזק הרצון
 דקדושה אצלנו יותר ויותר. כי אתה ידעת, כי בשר ודם
 אנחנו, ומחומר קורצנו. ומי יעצור כח לעובדך באמת,
 הן השמיים ושמי השמיים וכל צבאם, מלאכים ושרפים
 ואופנים וחיות הקודש וכל צבא מעלה, אין גם אחד
 שיוכל להתפאר ולומר שיוכל לעובדך, כי לגדולתך אין
 חקר, ושמך מרומם על כל ברכה ותהילה. חוסה עלינו
 כרוב רחמיך, וזכנו ועזרנו והושיענו להגביר הרצון
 דקדושה, שנזכה להרגיל עצמנו ברצונות טובים תמיד,
 לכסוף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך תמיד ברצון חזק
 ובכיסופין אמיתיים, בתשוקה גדולה בכלות הנפש, כמו
 שכתוב: "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'", לבי ובשרי
 ירננו אל אל חי"
 (ליקוטי תפילות, חלק שני ד)

התקשרות לצדיק

העיקר והיסוד שהכל תלוי בו, לקשר עצמו להצדיק שבדור, ולקבל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול, ולבלי לנטות, חס ושלום, מדבריו ימין ושמאל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ספרי, פרשת שופטים) "אפילו אומר לך על ימין שמאל" וכו', ולהשליך מאיתו כל החכמות, ולסלק דעתו כאילו אין לו שום שכל, בלעדי אשר יקבל מהצדיק והרב שבדור. וכל זמן שנשאר אצלו שום שכל עצמו, אינו בשלימות, ואינו מקושר להצדיק. וישראל, בעת קבלת התורה, היו להם חכמות גדולות, כי אז היו עובדי עבודה זרה שבימיהם, שהיה טעותם על פי חכמות וחקירות גדולות, כידוע. ולולי שהיו ישראל משליכין מעצמן החכמות, לא היו מקבלים התורה, כי היו יכולים לכפור בכל, חס ושלום, ולא היה מועיל להם כל מה שעשה משה רבנו עימהם, ואפילו כל האותות והמופתים הנוראים שעשה לעיניהם, לא היה מועיל להם. כי גם עתה נמצאים אפיקורסים הכופרים על ידי שטות וטעות חכמתם. אך ישראל עם קדוש ראו האמת, והשליכו החכמות, 'והאמינו בהשם ובמשה עבדו', ועל ידי זה קיבלו התורה. (ליקוטי מוהר"ן, קכג)

תפילה

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך שתזכה אותי ואת כל
 עמך בית ישראל לאמונה שלימה באמת, ונזכה להאמין
 בך ובצדיקך האמיתיים באמת תמיד, ולקשר כל תפילתנו
 וכל עבודתנו לצדיק האמת שבדור. כי אתה ידעת יי
 אלהינו, שאין לנו עכשיו שום סמיכה ותקוה, כי אם על
 ידי הצדיקים הגנוזים והתורה הגנוזה, כי הם לבדם
 מגינים עלינו עכשיו בעומק הגלות המר הזה, בעוקבא
 דמשיחא. חוסה עלינו ברחמיך, ועל כל עמך ישראל,
 ותתן לנו חיים טובים ארוכים, חיים אמיתיים, חיים של
 אמונה ותשובה שלימה, בכח וזכות כל הצדיקים,
 ובראשם המנהיג האמת של הדור הזה וכל הדורות
 הבאים, הוא רבנו הנורא, הפלא העליון על כל עילאין,
 נחל נובע מקור חכמה, רבנו, רבי נְהַי נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן.

(ליקוטי תפילות, ט, לג; אב"י הנחל, קיא)

תפילה

רבוננו של עולם מלא רחמים, אדון השמחה והחדווה,
 אשר השמחה במעונך, ואין לפניך שום עצבות כלל,
 כמו שכתוב: "הוד והדר לפניו, עוז וחדווה במקומו",
 זכני ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה להיות
 בשמחה תמיד, כאשר גילית לנו על ידי צדיקיך
 האמיתיים ששמחה היא סטרא אחרא, ועצבות ומרה
 שחורה היא הסטרא אחרא, והקדוש ברוך הוא שונא
 אותה, וכל קדושת איש הישראלי הוא על ידי שמחה
 דייקא, וכל ההתרחקות שלנו ממך והתגברות התאוות
 הכל היא על ידי עצבות ומרה שחורה. אבל אתה ידעת
 כמה אני רחוק משמחה, כי קילקלתי ופגמתי הרבה
 מאוד. על כן באתי לפניך מלא רחמים, שתהיה בעזרי
 ותשמחני בישועתך, ותאיר בי ותגלה לי דרכי עצותיך
 האמיתיות, ותורני ותלמדני שאזכה להפוך כל מיני יגון
 ואנחה לשמחה, שלא יהיה שום כח להסטרא אחרא
 שהוא היגון ואנחה להכניס בי עצבות חס ושלום, רק
 אדרבא, אזכה בכל עת להתחזק ולהתגבר בשמחה גדולה
 כל כך, עד שאזכה להפוך היגון ואנחה לשמחה.
 (ליקוטי תפילות, חלק שני כא)

כף זכות

כשמתחיל האדם להסתכל על עצמו ורואה שרחוק מטוב והוא מלא עוונות אז יכול ליפול על ידי זה, ולא יוכל להתפלל כלל, על כן הוא מחויב לחפש ולבקש ולמצוא בעצמו עוד איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב. ואף כשמתחיל להסתכל באותו טוב שעשה הוא רואה שהטוב בעצמו הוא מלא פצעים ואין בו מתום, כי הטוב מעורב בפניות ובפסולת הרבה, אף על פי כן איך אפשר שלא יהיה בהמעט טוב איזה נקודה טובה, וכן צריך לחפש ולבקש עד שימצא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם זה הטוב מעורב גם כן בפסולת הרבה. עם כל זה על כל פנים יש בו איזה נקודה טובה, וכן יחפש ויבקש עוד עד שימצא בעצמו עוד איזה נקודות טובות, ועל ידי זה שמוצא בעצמו איזה זכות וטוב על ידי זה יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, ועל ידי זה יוכל להחיות את עצמו ולשמח את עצמו איך שהוא. ואז יוכל להתפלל ולזמר ולהודות לה'. (קיצור ליקוטי מוהר"ן, רפב)

תפילה

רבנו של עולם חפץ חסד מלא רחמים הצופה לרשע וחפץ בהצדקו, הדן את כל אדם לכף זכות תמיד, רב חסד ומרבה להיטיב, המנהג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים

מעשר

על ידי שנותנים מעשר, השם יתברך מושיט ידו ומכסה עליו בצל ידו ומצילו משונאיו.
גם זוכין על ידי מעשר להסתפקות, שיסתפק עצמו במה שיש לו. (קיצור ליקוטי מוהר"ן, רכא)

בצר הרחבת לי

צריך שתדע שבכל הצרות והיסורין שבעולם יש בהם איזה הרחבה, מלבד מה שצריך לצפות שבחסדו יתברך יושיע ויבטל הצרה לגמרי, אך גם בהצרה בעצמה בוודאי יש בה איזה הרחבה, ותסתכל על זה היטב למצוא ההרחבה שבתוך הצרה, ועל ידי זה תוכל לסבול ולקבל כל מה שעובר עליך ולא תתבהל משום דבר, ועל ידי זה תוכל להתקרב אליו יתברך תמיד בכל מה שעובר עליך, ועל ידי זה יושיע לך השם יתברך. (קיצור ליקוטי מוהר"ן, קצד)

אבידות הדעת

קודם שיוצא האדם לאוויר העולם מלמדין ומראים לו כל מה שצריך לעבוד ולהשיג בזה העולם, וכיוון שיוצא לאוויר העולם מיד נשכח ונאבד ממנו הכל, ובשביל זה צריך לנסוע להצדיק לבקש אחר אבידתו, כי כל האבידות האלה של כל בני העולם כולם הם אצל הצדיק. (קיצור ליקוטי מוהר"ן, קפח)

תשובה על ידי תהלים

מי שרוצה לזכות לתשובה יהיה רגיל באמירת תהלים. כי תהלים מסוגל לתשובה. כי יש מניעות רבות מאוד מלעשות תשובה. יש אחד שאין לו התעוררות כלל לתשובה ואפילו מי שמתעורר לעשות תשובה יש כמה מניעות לזה. כי יש כמה אנשים ששער התשובה סגור בפניהם, ויש שאינם יודע להגיע אל השער השייך לו שדרך שם דייקא צריך לשוב להשם יתברך. וכיוצא בזה שאר מניעות המונעים את האדם מן התשובה. עד שיכול לבלות ימיו ולמות בלא תשובה חס ושלום. ועל כל זה מסוגל אמירת תהלים שאפילו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה יזכה על ידי אמירת תהלים להתעורר לתשובה וגם להגיע אל השער השייך לנשמתו ולפתוח השער, עד שיזכה לתשובה שלימה. (קיצור ליקוטי מוהר"ן, עג)

מתוך ספר המידות

האמת הוא פודה מכל הצרות.

צריך להאמין בהשם יתברך בדרך אמונה ולא בדרך מופת.

על ידי ישיבת ארץ ישראל משיגין השגחת השם יתברך על העולם.

כל בית שנשמעין בו דברי תורה, שוב אינו נחרב.

על ידי סיפורי מעשיות של צדיקים ממשיכין אורו של משיח בעולם, ודוחה הרבה חושך וצרות מן העולם, גם זוכה לבגדים נאים.

סגולה לבטל גאווה, שישתתף בצרתן של ישראל.

כל הדרכים שאדם הולך בהן הכל מהשם יתברך והם רצון השם, אבל אין לך אדם שיבין את דרכו, אלא מי שהוא עניו.

על הגזרות רעות, שאומות גוזרין על ישראל, יאמרו קפיטל [תהלים] ס"ב.

בזכות ביקור חולים אין מת מתוך יסורין.

המתחיל לעבוד את ה', הקדוש ברוך הוא אומר לו: יודע אני, שחפצך ורצונך לעבוד אותי, אבל מה הוא הבטוחות שמא למחר תעזוב אותי, אם כן איך אקרב אותך בשביל הרצון שרצית, ואיך אגלה לך תיכף דברים נסתרים, אלא כן תעשה: בתחילה אהב אותי כך ותעשה מצוותי, אף על פי שאין אתה יודע השכל של המצוה, ועבוד אותי פשוט בלא חכמות. וכשתעבוד אותי כמה זמנים, אזי אאמין לך ואגלה לך טעם ושכל של כל דבר ודבר ואקרב אותך בכל מיני התקרבות, כי הזמן הרב שעבדת אותי מקודם, הוא בטוחות, שלא תעזוב אותי (הן אמת).

תפילה שהיא בדמעות, היא נתקבלת.

לא טעמו אותי

אמר (רבי נחמן), העולם לא טעמו אותי כלום עדיין. אילו היו שומעין רק תורה אחת שאני אומר עם הניגון והריקוד שלה, היו כולם בטלים בביטול גמור. היינו כל העולם כולו אפילו חיות ועשבים וכל מה שיש בעולם, הכל היו מתבטלין בכלות הנפש מגודל עוצם התענוג המופלא והמופלא מאוד מאוד.

(חיי מוהר"ן, מעלת תורתו וספריו הקדושים, שמ)

מעשה מהבעטליר [קבצן] העיוור

... הבעטליר העיוור, ענה ואמר: הנני!
הנה באתי אצלכם על החתונה ואני נותן לכם מתנה
לדרשה (שקורין דרשה גישאנק), שתהיו זקנים כמוני.
כי בתחילה ברכתי אתכם בזה, ועכשיו אני נותן לכם זאת
במתנה גמורה לדרשה, שתחיו חיים ארוכים כמוני.
ואתם סבורים שאני עיוור? אין אני עיוור כלל רק שכל
זמן העולם כולו, אינו עולה אצלי כהרף עין (ועל כן הוא
נדמה כעיוור, כי אין לו שום הסתכלות כלל על העולם,
מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אצלו כהרף עין ועל כן
אין שייך אצלו הסתכלות וראיה בזה העולם כלל) ואני
זקן מאוד, ועדיין אני יניק (צעיר מאוד) לגמרי (היינו
יונג), ולא התחלתי עדיין לחיות כלל, ואף על פי כן אני
זקן מאוד, ולא אני בעצמי אומר זאת, רק שיש לי הסכמה
על זה מהנשר הגדול. ואספר לכם מעשה: (כל זה הוא
דברי העיוור הנ"ל) כי פעם אחת הלכו אנשים בספינות
הרבה על הים ובא רוח סערה ושיבר את הספינות,
והאנשים ניצלו ובאו אל מגדל אחד ועלו אל המגדל,
ומצאו שם כל המאכלים ומשקאות ומלבושים, וכל מה
שצריכים והיה שם כל טוב וכל התענוגים שבעולם.

ענו ואמרו, שכל אחד יספר מעשה ישנה מה שהוא זוכר מזיכרון הראשון היינו מה שהוא זוכר מעת שהתחיל אצלו הזיכרון. והיו שם זקנים ונערים והיו מכבדים את הזקן הגדול שביניהם שיספר בתחילה. ענה ואמר: מה אספר לכם, "אני זוכר גם כשחתכו את התפוח מן הענף" ולא ידע שום אחד מה הוא אומר אך היו שם חכמים, ואמרו בוודאי זאת היא מעשה ישנה מאוד, וכיבדו את השני שיספר. ענה השני שלא היה זקן כמו הראשון: זאת היא מעשה ישנה?! (בלשון תמה) זאת המעשה אני זוכר גם כן, אבל אני זוכר גם כן "כשהיה הנר דולק" ענו ואמרו שם: זאת היא מעשה ישנה ביותר מהראשונה והיה פלא אצלם שזה השני, שהוא יניק מהראשון, וזוכר מעשה ישנה יותר מהראשון וכבדו את השלישי שיספר ענה ואמר השלישי, שהיה יניק יותר: אני זוכר גם כשהתחיל בנין הפרי, דהיינו כשהתחיל להתרקם הפרי. ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה ביותר. ענה הרביעי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "כשהוליכו הגרעין לנטוע הפרי", ענה החמישי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "החכמים, שהם היו חושבים וממציאים את הגרעין", ענה השישי וכו', שהוא זוכר גם "את הטעם של הפרי קודם שנכנס הטעם בתוך הפרי", ענה השביעי וכו', ואמר "שהוא זוכר גם את הריח של הפרי קודם

שנכנס בפרי", ענה השמיני ואמר, שהוא זוכר גם "המראה של הפרי קודם שנמשכה על הפרי". ואני (היינו זה הבעטליר העיוור שמספר כל זה) הייתי אז תינוק לגמרי, והייתי גם כן שם ועניתי ואמרתי להם: אני זוכר כל אלו המעשיות, ואני זוכר "לאו כלום"! (און איך גידענק גאר נישט) ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה מאוד, יותר מכולם! והיה חידוש גדול אצלם שהתינוק זוכר יותר מכולם. בתוך כך בא נשר גדול ודפק על המגדל, ואמר להם: חדלו עוד מלהיות עניים! שובו אל האוצרות שלכם, והיו משתמשים באוצרות שלכם ואמר להם שייצאו מן המגדל כדרך זקנותם, שכל מי שזקן יותר ייצא תחילה. והוציא כולם מן המגדל והוציא תחילה את התינוק הנ"ל, כי באמת הוא זקן יותר מכולם, וכן כל מי שהיה יניק יותר הוציא קודם והזקן הגדול הוציא באחרונה כי כל מי שהיה יניק יותר, היה זקן יותר כנ"ל, והזקן שבהם היה יניק יותר מכולם, ואמר להם: (הנשר הגדול הנ"ל) אני אפרש לכם את המעשיות שסיפרו כל הנ"ל, כי זה שסיפר שהוא זוכר גם כשחתכו את התפוח מן הענף, היינו שהוא זוכר גם כשחתכו את טבורו (היינו שגם את המעשה הזאת שנעשה עימו תיכף בעת ההולדה, בעת שחתכו את טבורו, גם את זה הוא זוכר), והשני שאמר שזוכר בשעה שהיה הנר דולק,

היינו שהוא זוכר גם כשהיה בעיבור, שהיה נר דולק על ראשו, וזה שאמר שזוכר גם בעת שהתחיל ריקום הפרי, היינו שזוכר גם כשהתחיל להתרקם הגוף, דהיינו בעת יצירת הוולד, וזה שזוכר בעת שהיו מוליכים הגרעין לנטוע הפרי, היינו שזוכר גם כשנמשכה הטיפה בעת הזיווג, וזה שזוכר את החכמים שהיו ממציאים את הגרעין, היינו שזוכר גם כשהיה הטיפה עדיין במוח (כי המוחין ממציאים את הטיפה), וזה שזוכר את הטעם היינו הנפש, והריח היינו הרוח, והמראה היינו הנשמה. והתינוק אמר שזוכר לאו כלום, כי הוא למעלה מן הכל, וזוכר אפילו מה שהוא קודם מנפש רוח נשמה, שהוא בחינת "אין". ואמר להם: חזרו אל הספינות שלכם, שהם הגופים שלכם שנשברו, שיחזרו וייבנו, עתה חזרו אליהם, וברך אותם. ולי (היינו זה הבעטליר העיוור שהיה תינוק אז, שהוא מספר כל זה) אמר הנשר הגדול הנ"ל: אתה בוא עימי, כי אתה כמותי כי אתה "זקן מאוד ועדיין אתה יניק מאוד" ועדיין לא התחלת לחיות כלל ואף על פי כן אתה זקן מאוד וגם אני כך, כי אני זקן ועדיין אני יניק וכו'. נמצא, שיש לי הסכמה מאותו הנשר הגדול (שאני חי חיים ארוכים כנ"ל) ועתה אני נותן לכם חיים ארוכים שלי, במתנה לדרשה. ונעשה שם שמחה וחדווה גדולה ועצומה מאוד מאוד. (סיפורי מעשיות, יג)

מכתב

יידעו הדורות הבאים, כי כלל מונח בידינו, כי הצדיק והמנהיג הדור בדורות אלו, וכן לדורות עולם, הוא רבנו הגדול והקדוש זצ"ל. כי קדושתו וכל מעשה תוקפו וגבורתו וכל תיקונו הנפלאים והנוראים, וכל האותות והמופתים, וכל היד החזקה, וכל המורא הגדול אשר עשה רבנו זצ"ל לתקן העולם, בפרט כל נפשות הנידחים האבודים, הם חיים וקיימים לעד עלינו ועל כל דורות הבאים אחרינו כמו בחיים חיותו, ויותר ויותר. אשרי המכניס ראשו בין אנשיו הכשרים האמיתיים המקורבים אליו ושותים מימיו הטהורים המטהרים מכל הטומאות והזוהמות והולכים בדרכי עצותיו. בוודאי לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בצילו הקדוש.

(אב"י הנחל, מכתב יא)

לקט קריאות לישועה

(מתוך ספר המידות, עם מראה-מקומות)

- לאהבת השם, להוושע מאויבים: הלל (בקול גדול). [תהלים קיג-קיח כולל קיח]
- לבנים זכרים: פרשת ציצית (במסירות נפש וביראה גדולה). [במדבר טו, לז-מא]
- לבנים זכרים: פרשה של ביכורים. [דברים כו, א-יא]
- נגד מוח מבולבל: תפילת חבקוק הנביא. [חבקוק ג]
- להפלגה בים: תפילה של יונה הנביא. [יונה ב, ב-י]
- להמתקת דינים: פרשת חושן. [שמות כח, טו-ל & לט, ח-כא]
- להמתקת דינים: פרשת י"א יריעות עיזים. [שמות כו, ז-יד & לו, יד-יט]
- להמתקת דינים: פרשת י"א ברכות שברך משה. [דברים לג, ו-כה]
- להמתקת דינים: מעשה מרכבה של יחזקאל. [יחזקאל א]
- להמתקת דינים: פרשת נדרים. [במדבר ג]
- להמתקת דינים: שיר השירים.
- לבטל דינים ולזכות במשפט: פרשיות המועדים בפרשת פנחס. [במדבר כח, טז-עד סוף פרק כט]
- למציאת זיווג: פרשת קורבנות הנשיאים. [במדבר יז]
- לביטול מחלוקת: פסוק "ויקרא אסא..". [דברי הימים-ב, יז, י]
- לביטול מחלוקת: תפילת יהושפט. [דברי הימים-ב, ג, ו-יב]
- להנצל משונאים: שמות טעמי-המקרא. [מופיע בסוף כל חומש]
- להכניע רוח-רעה: השבעה קולות שאמר דוד המלך. [תהלים כט]
- להבריא רוח הטומאה: פרשת נח. [בראשית ה, כח-כט & ג, ח-עד סוף פרק ט]

סיפור אמיתי

והתחברתי לכל שאר עקרונות הדת, והתחלתי בסתר עם עצמי לקיים טקסי דת שכללו- השקפת וראיית העולם, תוכני מחשבה, דיבור (מנטרות), ובעיקר הכלי מעשה העיקרי- מדיטציות, תרגילי נשימה. בגיל 16, הגעתי למסקנה החלטית סופית, שאני משליך את כל העולם הזה, זאת אומרת דרך החיים החברתית-מערבית שחונכתי בה, ופוסל אותה ומואס בה, ושואף להגיע להיות ביום מן הימים נזיר בודהיסטי, כן!

המלחמה המשפחתית הארוכה החלה, וזה היה בהחלט שוק וטראומה רצינית להורים שלי, שהבן הצעיר לא הולך בעקבות האחים האקדמאים, ו'משתגע' להם מול העיניים, אך אני בשלי, נחוש ואיתן בדעתי. התהליך ארוך-שנים של חיפוש למימוש הרעיון בפועל החל: התחלתי לעבוד בעבודות מזדמנות במטרה לחסוך כסף לנסיעות, ואכן התחלתי לבקר במנזרים, תחילה באירופה, לאחר מכן באסיה הצפונית. היה גם שלב של תיסכול מכך שאני לא מוצא ולא מצליח, שבו נתקעתי חודשים רבים בבית אחותי שנתנה לי מחסה, בחוסר מעש וביאוש, ולאחר זמן רב שוב קמתי להמשיך הלאה בחיפוש, עד שלבסוף הגעתי בגיל 23 לדרום מזרח אסיה,

ליתר דיוק לסרי לנקה, שם אולי אמצא את המנזר
 המתאים להשתייך אליו. הגעתי לאחר נסיעות וחיפושים
 לאחד מהמורים הגדולים, נזיר זקן, שבחן ותיחקר אותי
 בשאלותיו למטרת, והביט בי ישירות עמוק בעיניים,
 והרגשתי וידעתי שאני נמצא מול אדם לא פשוט בכלל
 בעל כוחות רוחניים, שיודע את פנימיותי ואת
 מחשבותיי. הוא הפנה אותי הלאה לאחד המורים
 הגדולים לקורס מדיטציה של שתיקה, שבועיים, שם
 אבחן, ולאחר מכן אחזור אליו, עם המלצה, או בלי
 המלצה אינני זוכר, העיקר נתקדם הלאה. ובכן ניגשתי
 לקורס הנ"ל עם אנרגיות של כוונה להשליך את עצמי
 על זה עד הסוף, לא כמו כמה משתתפים מערביים שהיו
 שם שהתקשו לשבת שעות על גבי שעות ללא תזוזה, עם
 בקושי אוכל, בקושי שינה, אבל העיקר בשתיקה עם
 עצמך, כל שניה נהיית שנה, הזמן נעצר, וכו' אני באתי
 במטרה אחרת לגמרי, לא במטרה להיות תוריסט שחוזר
 למולדתו עם התבשמות מיסטיקלית... הכובד משקל
 שהייתי מונח בו, היה בליגה ואטמוספירה מעולם אחר.
 קיימתי את מה שידעתי כבר משנים קודמות, יחד עם עוד
 הדרכות מסויימות של תוכן הקורס האינטנסיבי הזה,
 וכבר בימים הראשונים של הקורס מצאתי את עצמי
 עמוק בתוך המדיטציה,

בתרגילי הנשימה, שהלכו ונהיו יותר דקים ויותר עמוקים, יותר צלולים בביטול תחושת הגוף והרגשות, בלי לתת לשום תוכן מחשבה לחדור, רק מפנה בעדינות יתרה כל פעם את תשומת הלב וההכרה אל הנשימה, שכבר מתנשמת מאליה בפאסיביות מוחלטת. ואז, באחד מן הימים של הקורס, אני פוקח את עיני ומביט באיטיות לימיני ולשמאלי ורואה את שאר הנזירים ומשתתפי הקורס עמוק במדיטציה, ובראש, על במה, יושב ממולנו משקיף, המורה, אף הוא עם עיניים עצומות, ואני סוגר שוב את עיני לצלול שוב עמוק לתוך התבוננות הנשימה. הכל שקט, צלול שאי אפשר לתאר כמה. ואז אני מרגיש שמהו, איזה אור נוחת עלי לאט מלמעלה, ופותח שוב את עיני ומביט כלפי מעלה, ורואה חזיון שמתערבב לי יחד עם המציאות של אולם המדיטציה.

אני עומד לתאר משהו, אך לפני כן ברצוני להעיד כי הכל תיאור של אמת שפויה, בעירנות מוחלטת יותר צלולה מצלול ולא חלום, עם עיניים פקוחות, לא תחת השפעת סמים וכדומה, ואני דוחה בתוקף כל ניסיון הסבר פסיכולוגי, מדעי, וכיוצא, שאינו אלא ניסיון טישטוש והכחשה, בכדי לצאת החכמים הנאורים הלוגיים הרציונליים השפויים ששולטים ברגשות

ולא מתפעלים מכלום וכו', והכל מפני שאם יודו, אז יהיו מוכרחים להסיק מסקנות מחייבות ולשנות את חייהם, ולא בא להם בדיוק לוותר על הכבוד והחכמות המדומים שלהם, ובעיקר על חופשיות ושרירות הלב להנות מתאוות העולם הזה ללא גבול ורסן מבלי צורך לייסר את המצפון ולפחד מדין וחשבון ועונש וכו', אז וודאי שיכחישו, ולבסוף עוד בשיא חוצפתם מגדירים ומקטלגים כל דבר נס רוחני על-טבעי, כלא אמין או לא שפוי או לא מדויק או חלש-אופי וכו'. בכל אופן, המאמין-יאמין, והחדל-יחדל ולעתיד יראה ויבוש, ואנו את שלנו עשינו. עד כאן לתגובת הזעם... חזרה לחזיון:

האור מרחוק מתקרב אלי, ואני מתחיל לזהות דמות, עד שלבסוף היא נעצרת מרחפת מעלי, ואני מזהה את סבתא שלי זכרונה לברכה, שנפטרה שנים לפני כן בגיל זיקנה מעל 90, כפופה, עם פנים מקומטות, ואילו כאן היא בדמות צעירה זקופה עם פנים חלקות זוהרות, לבושה שמלה וכיסוי ראש בצבע לבן בוהק כמו אור ניאון, אבל אני מזהה בפירוש שזאת סבתא שלי.

ראוי לציין שלא התפעלתי ולא התרגשתי ולא נבהלתי, הייתי רגוע ושלב, בהשפעת המדיטציה.

גם כאמור לאחר מעט ניסיון מדיטציה ושנים של שאיפה לחיות חיים בלעדיים-רוחניים, ובפרט עתה, לאחר נקיטת הצעדים הרציניים בפועל, לקראת תהליך התנזרות, זה דבר צפוי, ועוד אמורים לקרות בהמשך ההתקדמות בדרך הרוחנית דברים יותר גבוהים, עד להארה והניתוק וכו' (שלא יזכרו כל הסברות של הדת הנ"ל), כמשל סטודנט לרפואה שלראשונה נתקל במראה של לב פועם בניתוח לב פתוח – הרי הוא הכין את עצמו לזה שנים, ועתה עליו להתגבר, הלא הוא שואף להיות בעצמו לבסוף רופא-מנתח, ואם ישבר או יתעלף או יקיא או יחרד, אין לו מה לחפש שם... כך בנמשל.

אני רואה את סבתא שלי מביטה בי עם פנים מלאות צער ורחמים והיא מושיטה יד לעברי ומראה עם האצבע בתנועות הלוך ושוב, שאומרות לבוא, או יותר נכון לצאת. אף אני מרים את ידי ומושיטה לעברה ברצון לתת לה יד, ובתקשורת של לב ללב, אני עונה לה: "אבואלה (סבתא בספרדית, כך היינו קוראים לה), אני אבוא, רק תגידי לי לאן" אבל היא כמו מנועה מלענות, ואני לא מצליח לגעת בה, ושוב היא עולה ומתרחקת ונעלמת. עכשיו, הייתי אמור להתרגש ולהזדעזע וכו', אבל מי שיודע קצת מבודהיזם (כאמור, שלא יידע..),

מחשבה זה דבר שיש לשחרר, וכל דבר שצף ועולה זה
 כביכול מהישות שרוצה לאחוז, ויש לשחרר וכו'... אז
 הפכתי את החזיון לתרגיל, וחשבתי בטעותי אז שאני
 מתקדם, ובפשיטות בניפנוף קל העברתי את זה מדעתי
 וחזרתי למדיטציה כאילו כלום לא קרה. לאחר זמן
 מסויים, מבלי שחשבתי או הרהרתי על שהתרחש,
 הרגשתי ששוב קורה איתי משהו, וכמו מאליו פקחתי
 באיטיות את עיניי, והבטתי לימיני לעבר האולם וראיתי
 את כולם יושבים, אך התוספה לה גם במקביל מציאות
 נוספת, ובה קבוצת נזירים לבושי גלימות כתומות
 פוסעים לכיוון מדרגות רחבות לבנות בוקות, שמגיעות
 עד לשמיים, ומתרחש בהם תהליך של הזדקנות,
 התקמטות, התכופפות, שעם כל צעד שלהם מתקדם,
 וכשהם מגיעים למדרגות, הם מצליחים לעלות רק על
 המדרגות הראשונות, ואז הם גוססים, נופלים, מתים,
 נרקבים עד שלד, מתפוררים לעפר, ובאה רוח ומנשבת
 אותם וכך הם נעלמים אחד אחרי השני, ומסר ברור
 שחוזר לי ללב ואומר: זה לא הדרך לאור, לקודש,
 לאמת זה מוות רוחני, התאבדות רוחנית. ושוב נעלם
 החזיון, ושוב אני מעביר אותו מדעתי בניפנוף כנ"ל,
 כאילו כלום לא היה.

ושוב לאחר זמן מסויים באותו ליל-מדיטציה אני מרגיש
 שמשהו קורה, ופותח לאט את עיניי, אך הפעם אין
 התערבבות של שתי מציאויות, אלא הפעם אני במציאות
 לבד ואין את האולם, רק אני יושב בתנוחת מדיטציה
 מרחף באויר כמו רכב נוסע לאט, בכביש רחב וישר עד
 האופק, ומשני צדדיו קהל עצום מריע, מריע! והכל בלי
 קול ובהילוך איטי. אני מביט לאט ימינה ושמאלה ומבין
 שאני לא בקהל אלא על הכביש, ומנסה להבחין לפי
 מבטיהם למי הם מריעים, ומתפלא לראות שכל הקהל זה
 יהודים עם כיפות, זקנים ופיאות, ויש לכולם פנים
 קורנות אושר, שוחקות שמחות, ולכולם יש ניצוץ של
 אור זוהר בעיניים, אני אף חושב לעצמי "איזה אור יש
 להם בעיניים". אז אני נועץ מבט אקראי על אחד
 מהקהל, איש בלונדיני עם פיאות ארוכות, ורואה שעניו
 מביטות לכיוון מישהו או משהו שאמור להיות לפני,
 שאני בעצם הולך אחריו, אז אני מנסה לראות מי הולך
 לפני, וכאן הזיכרון שלי מטושטש ולא מדויק, רק אני
 זוכר שלא יכולתי לראות ולזהות מי זה, רק שזאת היתה
 דמות גדולה ושהסתנוורת, כמו כשמסתכלים על השמש,
 אבל הבנתי במסר מתורגם שמכיל בתוכו אינספור
 משפטי מחשבה, שזוהי הגאולה של עם ישראל על ידי
 משיח בירושלים.

"תן לי כאב!" אני לא יודע למה, אבל זה בא מתוכי לבקש את זה. אולי כמו אחד שרואה משהו שקשה לו להאמין, והוא רוצה לדעת אם הוא ער או ישן, אז הוא צובט את עצמו, וכך הוא יודע שהוא ער, ושזה אמיתי ולא חלום. או אולי יותר פשוט להסביר, ביקשתי ממנו שיתן לי כביכול סתירת-לחי מצלצלת שתעורר אותי ותוציא אותי מהספיקות והבילבולים...

יצאתי החוצה להתפנות וחזרתי ונעלתי עם הברייח מבפנים, וצללתי תיכף מותש לשינה עמוקה. לא שמתי לב כשיצאתי, שיצא איתי עוד משתתף קורס סרי-לנקי, ונעלתי אותו בחוץ בגשם. הוא נקש על הדלת, אך לא הגבתי כי תיכף נרדמתי, ומפני שגם כך הדלת הייתה טורקת ומתופפת מהרוח. עד שהוא נקש בחוזקה נוראה, שהקפיעה אותי בבהלה מהשינה, ובחושך מוחלט רצתי מתוך הבהלה לכיוון הדלת לפתוח, רק שיחדל, אך בחיפזון שכחתי שבדרך לדלת ישנה שורה של מיטות ריקות, ובריצה שלי בחושך נתקלתי במיטה הראשונה, עפתי וממש התהפכתי ונזרקתי בין המיטות. חבול והמום זחלתי לעבר הדלת לפתוח לו, ורציתי לצעוק עליו שבגללו קרה לי כך, ולא מצאתי מילים. חזרתי למיטה כפוף עם כאבים רבים מחבלות בכל הגוף,

כמה שאנסה לתאר, השלב של ה'אחד ועוד אחד' עם המסקנה סופית שיש השם, זה ישאר דבר שאי אפשר לספר אחד לחברו, כי רק המעמד והרגש והעוצמות וכו', כל זה קבע את המשמעות של שבירת האצבע. זה ישמע מגוחך אם ישאלו אותי: איך חזרת בתשובה? ואני אענה בלי הסבר של רקע והקדמה: השם שבר לי את האצבע הקטנה... בכל מקרה מבחינתי המשמעות היתה שזה לא אשליה חס ושלום, או משהו רק במישור הדמיוני שכלי, או "השתקפויות שצפות מתוכי, מתוך הישות וכו'", אלא זה קיים, ומדבר אליי, וכשביקשתי באמת, הוא נגע בי בבשר!!!

הפעם ניגשתי אני למורה וביקשתי לדבר איתו, ואמרתי לו שאני עוזב והולך ליהדות. הוא שאל אותי: "מה יש ביהדות מה שאין בבודהיזם?" עניתי לו: "יש משיח!" הוא שאל: "מה זה משיח?" עניתי: "משיח?, זה אחד, שישחרר את כולם, לא מה שכל אחד צריך לעשות זאת לעצמו, אלא הוא ישחרר את כולם, את כל העולם, את כל היקום, את כל הגלקסיות יחד עם כל הברואים מסבל החיים. זה אחד, שיעשה את זה בשביל כולם!" אז הוא צחק ואמר: "זה מגוחך!" התמלאתי כעס והשבתי לו: "זה לא מגוחך! זה מה שאנחנו מאמינים!"

וגילה לי את האמונה בהשם, עלי להיות נאמן לו ולסמוך עליו, והוא זה שידריך וינחה אותי עד הסוף, עלי ללכת עיוור אחריו. אז נסעתי לצפת, טבלתי לראשונה במקווה האר"י הקדוש, וכבר שם פגשתי והתחברתי עם חסיד ברסלב, בעל תשובה ותיק שהיה לשעבר שחקן פעלולן בהוליווד, והוא לקח אותי לבית כנסת האר"י הקדוש ולמד איתי ביחד בספר ליקוטי מוהר"ן. תיכף התקשרתי לרבי נחמן והרגשתי ללא ספק ובילבול שהוא צדיק קדוש אלוקי, בסדר גודל עולמי. הנשמה שלי ידעה שזה זה! הוזמנתי לבית החסיד לשבת, השבת הראשונה ששמרתי בחיי, והוא דאג להכניס אותי לקהילה, לישיבה בצפת. וגם שם משום מה לא יכולתי להתמהמה זמן רב, כי הרגשתי שעדיין משהו לא כסדר וכשורה, אבל הפעם לא הבנתי מה או מי חסר בברסלב, כי לכאורה מצאתי. הפעם הקול משך אותי לכיוון מירון- לך למירון! אז נסעתי לראשונה בחיי לרבי שמעון בר יוחאי, ושם שאלתי איפה אפשר לרכוש ספרי ברסלב, כי רציתי שיהיו לי משלי. אז לא הייתה הפצה של ספרים, ושלחו אותי לבית בתוך מושב מירון, למשפחה ברסלבית שמוכרת ספרי רבי נחמן. כשנכנסתי לבית וראיתי תמונות על הקיר של סבא ישראל דב אודסר הקדוש,

מלבד שהיה נראה לי כמישהו מוכר ביותר, מיד הבנתי שלכאן משך אותי הקול/תחושה, וברור היה לי שאותו חיפשתי, והוא הוא זה שהלך ושהולך לפני, ושעליי ללכת אחריו. מאז נהייתי לחסיד של סבא ישראל, ומפיץ את ספריו, דעתו, ושמו הקדוש: **נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאֹמֵן**.

כמובן שקיצרתי הרבה, ודילגתי על המון תחנות ושלבים בכל הסיפור, בפרט בסוף, כי זה עוד סיפור בפני עצמו, אך לא כאן מקומו. בכל מקרה, אני מקווה שאת עיקר המסר הצלחתי להעביר, למרות שהרבה הולך לאיבוד.

אני רוצה להודות לה' בקהל רב על שזיכני לזאת, בחסדו הגדול עד אין סוף, במתנת חינם, לצאת מחושך לאור השם ואור הצדיק. תודה רבה לך השם, ברוך הטוב והמטיב, האל הרחמן, יתברך שמך בפי כל חי, אמן.

מה שיש לי לאחל לכל עם ישראל, זה שכולם, כל עם ישראל, רחוקים וקרובים, (ובפרט קרובים, כי לפעמים 'קרוב' זה יותר רחוק מרחוק, המבין יבין, או לא) יתקרבו אל הצדיק הקדוש, ועל ידו – רק על ידו – לה' יתברך.

ויהי רצון שיאיר אור דעת הצדיק האמת בכל העולם,
ועל הכל שיתפרסם שמו הקדוש נְיָ נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוֹמָן,
ויתקן את כל העולם.

ויהי רצון שיתחשב סיפור זה כסיפור יציאת מצרים
הפרטי שלי, שחייב כל אדם בכך, לפרסם את כל הניסים
שהשם עושה עימנו בכלל ובפרט בכל דור ודור וכו'...
וכל המרבה לספר ביציאת מצרים, הרי זה משובח.

שנזכה לגאולה במהרה בימינו, על ידי הצדיק,
רבי נְיָ נְחֵם נְחֵם מְאוֹמָן, שהולך לפנינו, אמן.

(בשבת): הרחמן הוא ינחילנו יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים,
 (בראש חודש): הרחמן הוא יחדש עלינו את החודש הזה לטובה ולברכה,
 (ביום טוב): הרחמן הוא ינחילנו יום שכולו טוב,
 (בראש השנה): הרחמן הוא יחדש עלינו את השנה הזאת לטובה ולברכה,
 (בסוכות): הרחמן הוא יקים לנו את סוכת דוד הנופלת,

הרחמן הוא יזכנו לימות המשיח ולחיי העולם הבא,
 מגדיל (ביום שמתפללים מוסף: מגדול) ישועות מלכו ועושה חסד
 למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם, עושה שלום במרומיו הוא יעשה
 שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן,

יראו את יי קדושיו כי אין מחסור ליראיו, כפירים רשו ורעבו ודורשי
 יי לא יחסרו כל טוב, הודו ליי כי טוב כי לעולם חסדו, פותח את
 ידיך ומשביע לכל חי רצון, ברוך הגבר אשר יבטח ביי והיה יי
 מבטחו, נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש
 לחם, יי עוז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום.

תיקון הכללי

הקדמה

אלו העשרה קפיטל [מזמורי] תהלים מועילים מאוד מאוד לתיקון קרי. ענין תיקון זה על ידי אמירת העשרה קפיטל תהלים הנ"ל הוא דבר חדש לגמרי חידוש נפלא כי הוא תיקון נפלא ונורא מאוד מאוד. אמר (רבנו הקדוש) : לא נודע זאת מיום בריאת העולם. וכמה צדיקים גדולים רצו לעמוד על ענין זה ונתייגעו למצוא לזה תיקון גמור וקצתם לא ידעו כלל מהו ענין זה וקצתם התחילו לידע קצת בענין תיקון זה, ונסתלקו לעולמם באמצע עוסקם בזה ולא גמרו, ולי עזר השם יתברך שזכיתי לעמוד על זה בשלימות. ואמר שהוא תיקון הכללי. כי כל עבירה יש לה תיקון מיוחד, אבל תיקון הנ"ל הוא תיקון הכללי.

(ולכן טוב לאומרו בכל יום).

וייחד שני עדים כשרים על זה, שגם כי ימלאו ימיו, אזי אחר הסתלקותו... (ואמר אז רבנו זכרונו לברכה בזו הלשון): "כשיבואו על קברי ויתנו פרוטה לצדקה בעבורי" (רצונו לומר בעבור הזכרת נשמתו הקדושה, כנהוג) ויאמרו אלו העשרה קפיטל תהילים, אז יניח רבנו עצמו לאורך ולרוחב, ובוודאי יושיע לזה האדם. ואמר, שבהפיאות יוציא אותו מהגיהנום, אפילו אם יהיה אותו האדם איך שיהיה, אפילו אם עבר מה שעבר, רק מעתה יקבל על עצמו שלא ישוב לאיוולתו חס ושלום. "ואני חזק מאוד בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר, שאלו העשרה קפיטל מועילים מאוד מאוד." ובזכות תיקון חטא זה יבוא משיח צדקנו לקבץ נפוצותינו, במהרה בימינו, אמן.

ואמר - אף על פי שהוא דבר קל לומר עשרה קפיטל תהילים, אף על פי כן, גם זה (תיקון הכללי) יהיה כבד מאוד לקיים. (שיחות הר"ן, קמא)

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורי תהלים אלו, תיקון הכללי,
לכל הצדיקים האמיתיים שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה,
ובפרט לראש בני ישראל, רבי נ נח נחמן נחמן מאומן.

טז.

מִכְתָּם לְדָוֶד, שְׁמַרְנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בְךָ :
אֲמַרְתָּ לַיהוָה, אֲדַנִּי אַתָּה, טוֹבָתִי בִלְ
עָלֶיךָ : לְקְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה,
וְאֲדִירִי, כָּל חֶפְצֵי בָם : יִרְבוּ עֲצָבוֹתָם,
אֲחֵר מִקְהָרוֹ, בִּלְאִסִּיךְ נִסְכֵיהֶם מִדָּם, וּבִלְ
אֲשָׂא אֶת שְׁמוֹתָם עַל שְׂפָתַי : יְהוָה מִנַּת
חֶלְקִי וְכוֹסִי, אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי :
חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעָמִים, אַף נִחַלְתָּ
שְׁפָרָה עָלַי : אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה, אֲשֶׁר
יַעֲצָנִי, אַף לַיְלֹת יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתַי : שְׁוִיתִי
יְהוָה לְנִגְדֵי תָמִיד, כִּי מִימִינִי בִלְאִמוּט :

לָכֵן שָׁמַח לְבִי, וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֶף בְּשָׂרִי
 יִשְׁכַּן לְבַטָּח: כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי
 לְשָׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חַסִּידְךָ לְרְאוֹת שָׁחַת:
 תּוֹדִיעַנִי אֲרַח חַיִּים, שְׁבַע שְׂמָחוֹת אֶת
 פָּנֶיךָ, נְעֻמוֹת בְּיַמֶּינְךָ נֹצֵחַ:

לב.

לְדָוִד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע, כְּסוּי
 חַטָּאָה: אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ
 עוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: כִּי הִחַרְשִׁתִּי,
 בָּלוּ עַצְמִי, בְּשִׂאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם: כִּי יוֹמָם
 וְלַיְלָה תִכְבֵּד עָלַי יָדְךָ, נִהַפֵּךְ לְשִׂדִי,
 בְּחִרְבְּנֵי קִיץ סָלָה: חַטָּאתִי אֹדִיעֶךָ,
 וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי, אָמַרְתִּי, אֹדֶה עָלַי
 פֶּשַׁעִי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאתָ עוֹן חַטָּאתִי
 סָלָה: עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חַסִּיד אֱלֹהֶיךָ,

לַעֲת מְצֵא, רַק לְשֹׁטֵף מֵיָם רַבִּים אֱלִיו
 לֹא יִגִּיעוּ: אַתָּה סִתָּר לִי, (*) מְצֹר
 תִּצְרֵנִי, רָנִי פִּלֵּט תְּסוּבְּבֵנִי סֶלָה:
 אֲשַׁכִּילְךָ, וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זֹו תִּלְךָ, אִיעֲצָה
 עָלֶיךָ עֵינַי: אֵל תִּהְיֶה כְּסוּס, כְּפָרָד, אִין
 הָבִין, בְּמִתְג וְרָסֵן עֲדִיו לְבָלוּם, בַּל קָרֹב
 אֱלִיךָ: רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע, וְהַבוֹטֵחַ
 בַּיְהוָה חֶסֶד יְסוּבְּבֵנוּ: שְׂמַחוּ בַיְהוָה,
 וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב:

מ.א.

לַמְנַצֵּחַ מְזִמּוֹר לְדָוִד: אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל
 דָּל, בְּיוֹם רָעָה, יִמְלִטֵהוּ יְהוָה:
 יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ, וְאַשֶׁר בְּאֶרֶץ,
 וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבָיו: יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ
 עַל עֲרֵשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכָּבוֹ הַפִּכֹּת בְּחֻלָּיו:

(*) כאן יש להפסיק מעט)

אֲנִי אֶמְרָתִי, יְהוָה חֲנֻנִי, רְפָאָה נַפְשִׁי כִּי
חָטָאתִי לָךְ : אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מִתִּי
יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ : וְאִם בָּא לְרְאוֹת, שָׂא
יְדַבֵּר, לְבוֹ יִקְבֹּץ אָוֶן לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ
יְדַבֵּר : יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שִׁנְאָי, עָלַי
יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי : דַּבֵּר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ,
וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לְקוּם : גַּם אִישׁ
שְׁלוֹמִי, אֲשֶׁר בִּטַּחֲתִי בּוֹ אוֹכֵל לַחֲמִי,
הִגְדִּיל עָלַי עֶקֶב : וְאַתָּה יְהוָה, חֲנֻנִי
וְהַקִּימִנִי, וְאַשְׁלֵמָה לָהֶם : בְּזֹאת יִדְעֵתִי
כִּי חִפְצָתָ בִּי, כִּי לֹא יִרְיַע אֹיְבֵי עָלַי :
וְאֲנִי בְּתִמִּי תִמְכַּת בִּי, וַתְּצִיבֵנִי לְפָנֶיךָ
לְעוֹלָם : בָּרוּךְ יְהוָה, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן :

מב.

לַמְנַצֵּחַ מִשְׁכִּיל, לְבַנֵּי קִרְחָ: כְּאִיל תִּעְרַג
 עַל אֲפִיקֵי מַיִם, כֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ
 אֱלֹהִים: צְמָאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים, לְאֵל
 חַי, מָתִי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָּנֵי אֱלֹהִים:
 הִיטָה לִּי דְמַעְתִּי לְחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה,
 בְּאָמֹר אֵלַי כָּל הַיּוֹם, אֵיךְ אֵלֶיךָ:
 אֵלֶּה אֶזְכְּרָה, וְאֶשְׁפֹּכָה עָלַי נִפְשֵׁי, כִּי
 אֶעֱבֹר בַּסֶּךְ, אֶדְדֶּם עַד בֵּית אֱלֹהִים
 בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה, הָמוֹן חוֹגֵג: מַה
 תִּשְׁתַּחֲוֶה נִפְשֵׁי וְתִהְיֶה מִי עָלַי, הוֹחִילִי
 לְאֱלֹהִים, כִּי עוֹד אוֹדְנוּ יְשׁוּעוֹת פָּנָיו:
 אֱלֹהֵי, עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה, עַל כֵּן
 אֶזְכְּרֶךָ מֵאֶרֶץ יַרְדֵּן וְחַרְמוֹנִים, מֵהַר
 מְצָעַר: תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא, לְקוֹל
 צְנוּרֶיךָ, כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ וְגַלְיֶיךָ עָלַי עֲבָרוּ:

יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסֵדוֹ, וּבַלַּיְלָה שִׁירָה
 עָמִי, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: אֹמְרָה לְאֵל
 סִלְעִי, לָמָּה שָׁכַחְתָּנִי, לָמָּה קִדַּר אֵלֶיךָ
 בְּלַחֲץ אוֹיֵב: בְּרָצַח בְּעֵצְמוֹתַי, חִרְפוֹנִי
 צוֹרְרִי, בְּאֶמְרָם אֵלֵי כָּל הַיּוֹם אֵיִה
 אֶלֶהֶיךָ: מַה תִּשְׁתַּוְּחָחִי נַפְשִׁי, וּמַה
 תִּתְּהַמֵּי עָלַי, הוֹחִילֵי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד
 אוֹדְנוּ יְשׁוּעוֹת, פָּנִי וְאֵלֶיךָ:

נט.

לְמִנְצָחַ, אֵל תִּשְׁחַת, לְדָוִד מְכַתָּם,
 בְּשִׁלַּח שָׁאוּל, וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת
 לְהַמִּיתוֹ: הֲצִילָנִי מֵאִיְבִי, אֵלֶיךָ,
 מִמַּתְקוֹמְמֵי תִשְׁגִּבְנִי: הֲצִילָנִי מִפְּעֵלֵי
 אָוֶן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: כִּי הִנֵּה
 אָרְבוּ לְנַפְשִׁי, יַגּוּרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא
 פִּשְׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי יְהוָה:

בְּלִי עֶז, יְרוּצוּן וְיִכּוֹנְנוּ, עוֹרָה לְקַרְאֲתִי,
וּרְאֵה: וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת,
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הִקִּיצָה לְפָקֹד כָּל הַגּוֹיִם,
אֶל תַּחֲזֵן כָּל בְּגֵדֵי אֲזָן סֵלָה: יָשׁוּבוּ
לְעָרָב, יִהְיוּ כַּכֶּלֶב, וְיִסּוּבּוּ עִיר: הִנֵּה
יִבִיעוּן בְּפִיהֶם, חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי
מִי שָׁמַע: וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק לָמוֹ,
תִּלְעַג לְכָל גּוֹיִם: עֲזוּ אֵלֶיךָ אֲשֶׁמְרָה, כִּי
אֱלֹהִים מְשַׁגְּבִי: אֱלֹהֵי חֲסֵדִי, יְקַדְּמֵנִי,
אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי: אֶל תִּהְרַגְם פֶּן
יִשְׁכְּחוּ עַמִּי, הִנֵּיעֵמוּ בְּחֵילְךָ, וְהוֹרִידֵמוּ,
מִגִּבּוֹר אֲדֹנָי: חַטֵּאת פִּימוּ, דְּבַר שְׁפָתַימוּ,
וְיִלְכְּדוּ בַּגְּאוּנָם, וּמֵאֲלֵה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ:
כִּלְהַב בְּחֵמָה, כִּלְהַב, וְאֵינָמוּ, וְיִדְעוּ כִּי
אֱלֹהִים מִשָּׁל בִּיעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ
סֵלָה: וְיָשׁוּבוּ לְעָרָב, יִהְיוּ כַּכֶּלֶב,
וְיִסּוּבּוּ עִיר:

הַמָּה יְנִיעוּן לְאָכֹל, אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ,
 וַיִּלְיֵנוּ: וַאֲנִי אֲשִׁיר עֵזְךָ, וַאֲרִנֵּן לִבְקֹר
 חֲסֶדְךָ, כִּי הָיִיתָ מְשַׁבֵּב לִי וּמָנוּס, בְּיוֹם
 צָר לִי: עֲזֵי, אֱלֹהֵיךָ אֲזַמְּרָה, כִּי אֱלֹהִים
 מְשַׁבְּבֵי אֱלֹהֵי חֲסֵדֵי:

עז.

לְמַנְצֶחַ עַל יְדוּתוֹן לְאַסָּף מִזְמוֹר: קוּלִי
 אֶל אֱלֹהִים, וְאַצְעֲקָה קוּלִי אֶל אֱלֹהִים,
 וְהֶאֱזִין אֵלַי: בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנֵּי דְרַשְׁתִּי,
 יָדֵי לַיְלָה נִגְרָה, וְלֹא תָפוּג, מֵאַנָּה הַנַּחֵם
 נַפְשִׁי: אֲזַכֶּרָה אֱלֹהִים, וְאֶהְמֶיָה,
 אֲשִׁיחָה וְתַתְּעִטֶנִּי רוּחִי סֶלָה: אַחֲזֵת
 שְׁמֹרֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר:
 חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:
 אֲזַכֶּרָה נִגִּינָתִי בַּלַּיְלָה, עִם לִבִּי
 אֲשִׁיחָה, וַיַּחַפֵּשׁ רוּחִי:

הַלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי, וְלֹא יִסִּיף
לְרִצּוֹת עוֹד: הָאֶפֶס לְנִצַּח חֶסֶדּוֹ, גָּמַר
אֲמַר לְדָר וְדָר: הַשְּׂכַח חַנּוּת אֵל, אִם
קָפֵץ בְּאֵף רַחֲמָיו סָלָה: וְאֲמַר חַלּוּתִי
הִיא, שְׁנוֹת יָמַי עֲלִיוֹן: אֲזַכּוֹר מֵעַלְלִי
יָהּ, כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֲךָ: וְהִגִּיתִי
בְּכָל פְּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
אֱלֹהִים, בִּקְדֹשׁ דְּרָכֶךָ, מִי אֵל גָּדוֹל
כֵּאלֹהִים: אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֵא, הוֹדַעְתָּ
בְּעַמִּים עֲזִיב: גֹּאֲלֵת בְּזִרוּעַ עַמְּךָ, בְּנִי
יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סָלָה: רְאוּךָ מַיִם אֱלֹהִים,
רְאוּךָ מַיִם יַחִילוּ, אֵף יִרְגְּזוּ תְהַמּוֹת:
זָרְמוּ מַיִם עָבוֹת, קוֹל נִתְּנוּ שְׂחָקִים, אֵף
חֲצֹצֵיךָ יִתְהַלְכוּ: קוֹל רַעְמְךָ בַּגְּלִגֵּל,
הֵאִירוּ בְּרָקִים תִּבֵּל, רָגְזָה וַתִּרְעַשׁ
הָאָרֶץ: בַּיָּם דְּרָכֶךָ, וּשְׂבִילְךָ בְּמַיִם רַבִּים,
וַעֲקֹבוֹתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ: נַחֲיֵת כִּצְאֵן עַמְּךָ,
בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ.

תִּפְלֶה לְמֹשֶׁה, אִישׁ הָאֱלֹהִים, אֲדַנִּי
מֵעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ בְּדֹר וְדֹר : בְּטָרָם
הָרִים יִלְדוּ, וְתַחֲלֹל אֶרֶץ וְתִבֵּל,
וּמֵעוֹלָם עַד עוֹלָם אַתָּה אֵל : תָּשֵׁב אָנוּשׁ
עַד דִּכָּא, וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי אָדָם : כִּי
אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינַיִךְ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי
יַעֲבֹר, וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה : זְרַמְתָּם שָׁנָה
יִהְיוּ, בַּבֶּקֶר כְּחֻצִיר יַחֲלֶף : בַּבֶּקֶר יִצְיִן,
וְחֲלֶף, לָעֶרֶב יִמּוֹלֵל וַיִּבֶשׁ : כִּי כָלִינוּ
בְּאֶפְךָ, וּבַחֲמַתְךָ נִבְהָלָנוּ : שִׁתָּה עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנִגְדֶךָ, עֲלִמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנֵיךָ : כִּי כָל
יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעֵבְרֶתְךָ, כְּלִינוּ שָׁנֵינוּ כְּמוֹ
הֶגֶה : יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ, בָּהֶם שְׂבָעִים שָׁנָה,
וְאִם בְּגְבוּרַת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַהֲבָם,
עָמַל וְאָוֶן, כִּי גַז חֵישׁ, וְנַעֲפָה :

מִי יוֹדֵעַ, עֵז אַפֶּךָ, וּכְיִרְאַתְךָ, עֲבֹרְתְךָ :
 לְמִנּוֹת יַמֵּינוּ כִּן הוֹדַע, וְנָבֵא, לְבַב
 חֲכָמָה : שׁוֹבָה יְהוָה, עַד מָתִי, וְהִנָּחֵם
 עַל עֲבֹדֶיךָ : שִׁבְעֵנוּ בַּבְּקָר, חֲסִדֶךָ,
 וְנִרְנָנָה, וְנִשְׁמָחָה, בְּכֹל יַמֵּינוּ : שִׁמְחָנוּ,
 כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רְאִינוּ רָעָה :
 יִרְאֶה אֶל עֲבֹדֶיךָ פְּעֻלָּתְךָ, וְהִדְרֶךָ עַל
 בְּנֵיהֶם : וְיֵהִי נֵעִם אֲדֹנָי אֶל־הֵינוּ עָלֵינוּ,
 וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ, כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
 יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ :

קה.

הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְּשֵׁמוֹ, הוֹדִיעוּ
 בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו : שִׁירוּ לוֹ, זַמְרוּ לוֹ,
 שִׁיחוּ בְּכֹל נִפְלְאוֹתָיו : הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם
 קְדֹשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְהוָה :
 דַּרְשׁוּ יְהוָה, וְעִזּוּ, בִּבְקִשׁוֹ פָּנָיו תִּמְיֵד :

זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְתִּיּוֹ
וּמִשְׁפָּטֵי פִּיּוֹ: זָרַע אֲבָרָהֶם, עֲבָדוּ, בְּנֵי
יַעֲקֹב, בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל
הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ,
דָּבָר צְוָה, לְאַלְף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת
אֲבָרָהֶם, וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק: וַיַּעֲמִידָהּ
לְיַעֲקֹב, לְחֵק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
לְאִמּוֹ, לְךָ, אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, חֶבְל
נַחֲלַתְכֶם: בְּהַיּוֹתָם מִתִּי מִסְפָּר, כְּמַעַט,
וְגָרִים בָּהֶם: וַיִּתְּהֵלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי,
מִמַּמְלָכָה אֶל עַם אֲחֵר: לֹא הִנִּיחַ אָדָם
לְעַשְׂקָם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אֵל
תִּגְעֶנּוּ בְּמִשְׁיַחִי, וְלִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעֶנּוּ:
וַיִּקְרָא רָעַב עַל הָאָרֶץ, כָּל מַטֵּה לָּחֶם
שָׁבַר: שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ, לְעֶבֶד נִמְכָּר
יוֹסֵף: עָנּוּ בַּכָּבֵל רַגְלוֹ, בַּרְזֵל בָּאָה נִפְשׁוֹ:

עַד עֵת, בֵּא דְבָרוּ, אִמְרַת יְהוָה,
צָרְפָתָהּ: שְׁלַח מֶלֶךְ, וַיִּתִּירָהּ, מִשָּׁל
עַמִּים, וַיִּפְתַּחֶהּ: שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ,
וּמִשָּׁל בְּכָל קְנִינֹו: לְאַסֹּר שָׁרָיו, בְּנַפְשׁוֹ,
וּזְקָנָיו, יַחֲכִים: וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצָּרִים,
וַיַּעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ חָם: וַיִּפֹּר אֶת עַמּוֹ
מֵאֵד, וַיַּעֲצֵמֶהּ מִצָּרָיו: הִפְךָ לְבָם
לְשֵׁנָא עַמּוֹ, לְהִתְנַכֵּל בְּעַבְדָּיו: שְׁלַח
מִשֶּׁה עַבְדּוֹ, אֶהְרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: שָׁמוּ
בָם, דְּבָרֵי אֲתוּתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם:
שְׁלַח חֶשֶׁךְ, וַיַּחֲשֹׁךְ, וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ:
הִפְךָ אֶת מִימֵיהֶם לְדָם, וַיִּמָּת אֶת דְּגַתָם:
שָׁרֵץ אֲרָצָם צָפַרְדְּעִים, בְּחֻדְרֵי מַלְכֵיהֶם:
אָמַר, וַיָּבֵא עָרַב, כְּנִים, בְּכָל גְּבוּלָם:
נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בְּרָד, אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם:
וַיִּךְ גִּפְנָם וּתְאֵנָתָם, וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם:
אָמַר, וַיָּבֵא אֲרַבָּה, וַיִּלְקַח, וַאֲיִן מִסְפָּר:

וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ, וַיֹּאכַל פְּרִי
 אֲדָמָתָם: וַיֵּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ, וְרַאשֵׁית
 לְכָל אוֹנָם: וַיּוֹצִיֵאם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאֲיִן
 בְּשִׁבְטֵי כוֹשֵׁל: שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצִאתָם,
 כִּי נָפַל פַּחַדָם עֲלֵיהֶם: פָּרַשׁ עֲנָן,
 לְמַסָּךְ, וְאֶשׁ, לְהַאֲרִיךְ לַיְלָה: שָׁאַל, וַיָּבֵא
 שְׁלֵיו, וְלָחֶם שָׁמַיִם, יִשְׁבִּיעֵם: פָּתַח צוּר,
 וַיִּזְוֹבוּ מַיִם, הִלְכוּ בַצִּיּוֹת נִהָר: כִּי זָכַר
 אֶת דְּבַר קְדָשׁוֹ, אֶת אַבְרָהָם עַבְדּוֹ:
 וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרִנָּה אֶת בְּחִירָיו:
 וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים
 יִירָשׁוּ: בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ
 יִנְצְרוּ, הֵלְלוּיָהּ:

קלז.

עַל נְהָרוֹת בְּכָל שָׁם יִשְׁבְּנוּ, גַם בְּכִינוּ
 בְּזַכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ,
 תָּלִינוּ כְּנִירוֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׁאַלּוּנוּ שׁוֹבֵינוּ
 דְּבָרֵי שִׁיר, וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמֵחָה, שִׁירוּ
 לָנוּ, מִשִּׁיר צִיּוֹן: אֵיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר
 יְהוָה, עַל אֲדָמַת נֶכֶד: אִם אֲשַׁכַּחַךְ
 יְרוּשָׁלַיִם, תִּשְׁכַּח יְמִינִי: תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי
 לְחִכִּי, אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִי, אִם לֹא אֲעֲלֶה
 אֶת יְרוּשָׁלַיִם, עַל רֹאשׁ שְׂמֵחָתִי: זְכוֹר
 יְהוָה לְבְנֵי אֲדוֹם, אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם,
 הָאֹמְרִים, עָרוּ עָרוּ, עַד הַיְסוּד בָּהּ: בַּת
 בְּכָל הַשְּׂדוּדָה, אֲשֶׁרִי שִׁישְׁלֵם לָךְ, אֶת
 גְּמוּלְךָ שְׂגַמְלֶת לָנוּ: אֲשֶׁרִי שִׁיאַחֵז וְנִפְיץ
 אֶת עַלְלֶיךָ אֶל הַסַּלַּע:

קנ.

הַלְלוּ יְהוָה הַלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ, הַלְלוּהוּ
בְּרִקיעַ עֵזוֹ: הַלְלוּהוּ בְּגְבוּרַתֵּיּוֹ, הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גְּדֻלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר,
הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכַנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף
וּמְחֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעָגָב: הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי שָׁמַע, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה:
כֹּל הַנְּשָׂמָה תְהַלֵּל יְהוָה, הַלְלוּ יְהוָה:

